

P H I L O S
O P H Y

Perfect Timing

N°6

MASTHEAD

ESZTER BOLDOV
Editor in chief
eszter@philosophy-magazine.com

ANNA KUDRON
Art editor
anna@philosophy-magazine.com

ENIKO DERI & KRISTOF KISS BENEDEK
Graphic design & Layout

IVETT ZAHORJAN
Deputy editor

VERONIKA MOLNAR
ESZTER GALAMB
Translation

JULIA BARDKAI
Hungarian language lector

BALINT PETHO
REA FARKAS
Casting

ADVERTISING & PR
info@philosophy-magazine.com

PUBLICATION

VM Model LTD.
Budapest

© No part of this publication may be
reproduced without
permission from the publisher

Perfect Timing

FLASHBACK

DOUBLE

konsanszky

THEFOUR

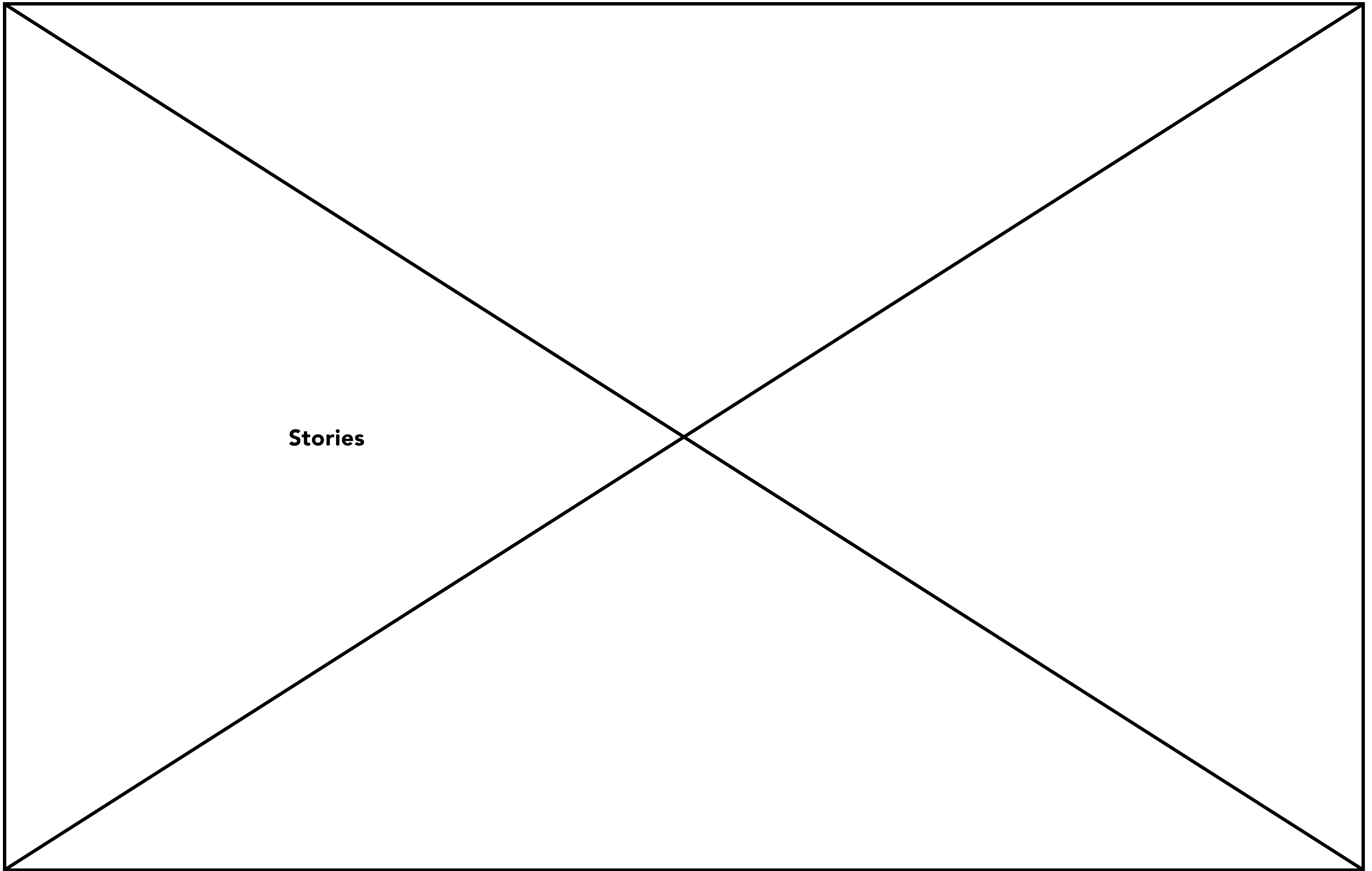
W-E-D-N-E-S-D-A-Y

W-E-D-N-E-S-D-A-Y

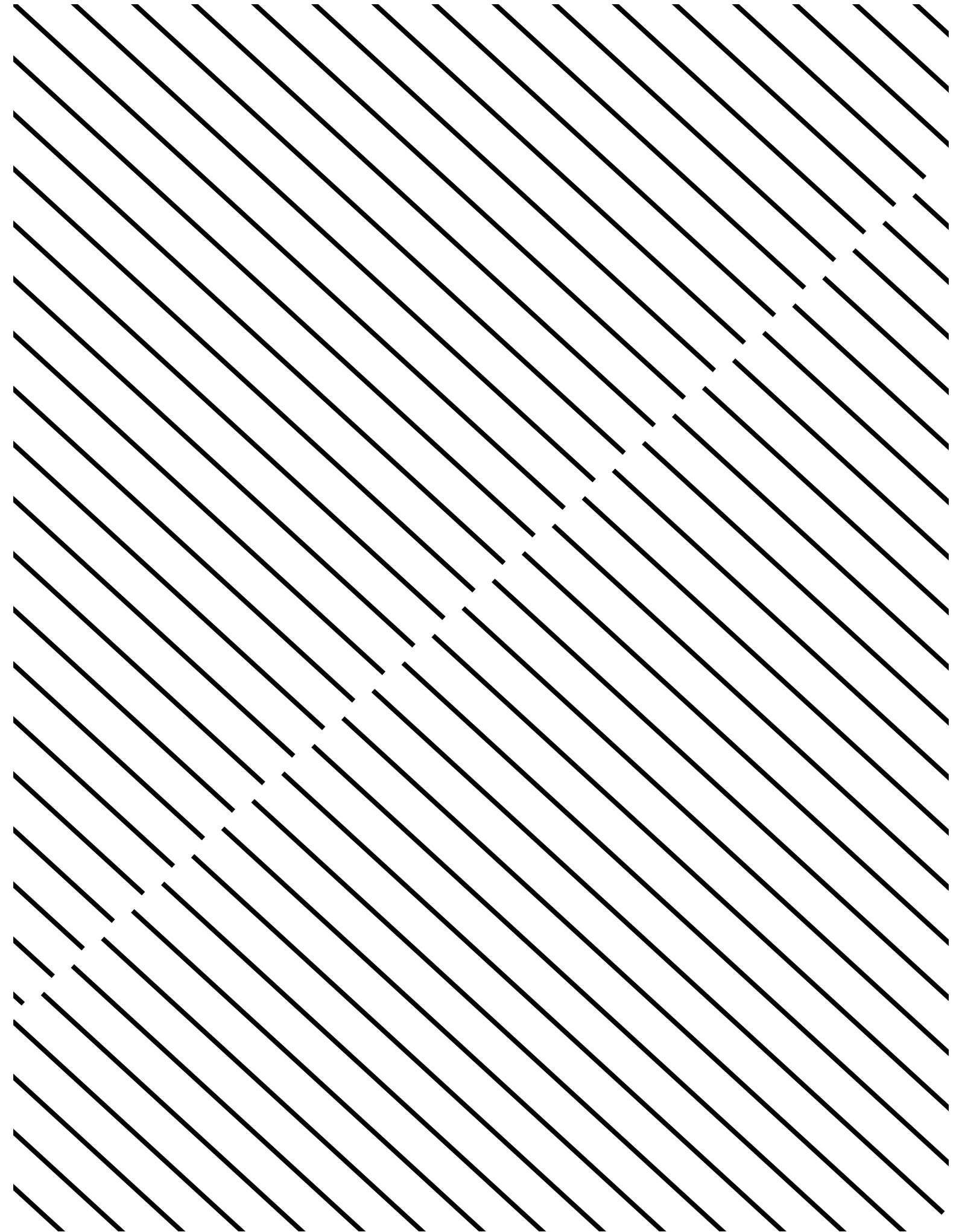
W-E-D-N-E-S-D-A-Y

Stories

Models

World famous brads, fashion campaigns, runways. They influence our style and appearance unawaresly, regardless of generation or location. Along with the fashion houses, the models photographed and sent to the runways are also taking responsibility for the mood that filters into our style. But do we even know the people that attract our attention and admiration to the runways? It's surprising how they are boldly young girls and boys, whose favorite pastime activity is skateboarding and who have no idea about Yves Saint Laurent.

YUKA MANNAMI, DONNA TOKYO

AGE / Kor: 24

Yuka, vagy ahogyan több mint 34 ezer követője ismeri, @Nijihan 2015 júniusában még mint sebészeti ápolónő segítette az orvosok munkáját egy japán kórházban. Mivel a japánok szépségideáljának tökéletes megtestesítője, akkor sem szenvedett hiányt csodálóiban, azt azonban mégsem gondolta volna, hogy néhány hónap alatt nemcsak Tokió vezető modellügynöksége, a Donna Models, de az európai divatszakma is az ő lépéseit fogja figyelni. A kórház után saját bevallása szerint nagyon éles váltás a Uniqlo őszi-téli kampánya és a Fendi kifutóján 'dolgozni', de hihetetlen munkabírása és határozottsága gondoskodik arról, hogy a kislányos bájakat továbbra se kelljen nélkülöznie a világ kifutóinak.

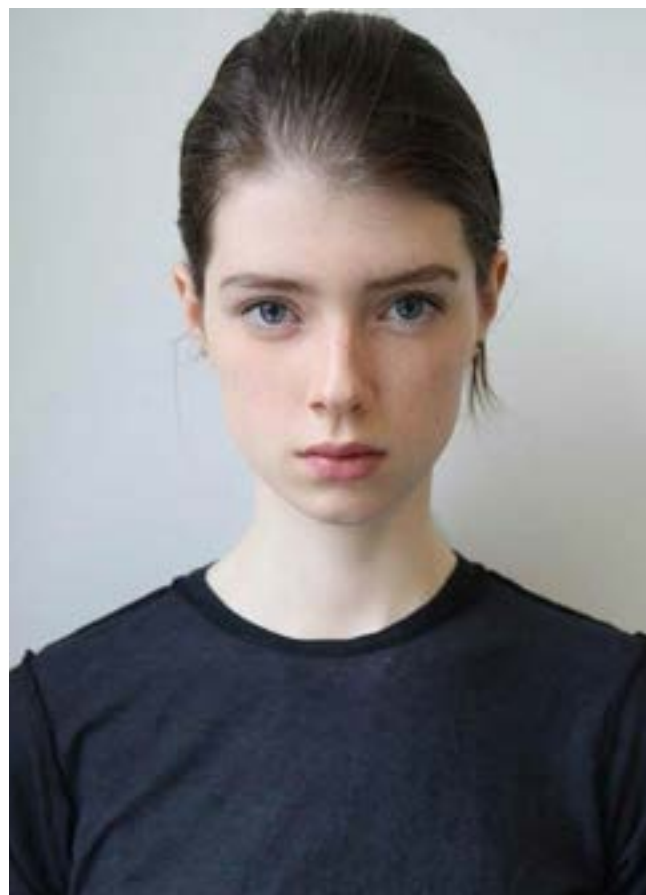
Yuka, or as her 34K Instagram followers know her @Nijihan was helping the doctors' work at a Japanese hospital as a surgical nurse in June 2015. However she is the perfect embodiment of the Japanese beauty ideal and so she had plenty of admirers around, she didn't think that in a couple months not only Tokyo's leading model agency, Donna Models, but the whole European fashion industry would follow her steps. In contrast to the hospital, the Uniqlo fall-winter campaign and the Fendi runway show was quite a big change according to the model. But her incredible capacity and steadiness won't let the runways spare her girlish charm.

JESSICA BURLEY, ELITE LONDON

AGE / KOR: 18

London's model legion's newest star, the 18-years old Jessica Burley was introduced to the fashion industry last year by Elite London. The inevitable character of the runways was discovered in her at a festival in Notting Hill. In the meantime Jessica left the last year of high school behind to enchant us 24/7. She had no time for waiting and walked as an exclusive model for the 2015 SS Burberry show. Since then she's walked for Chanel, Givenchy, Valentino, Dior and Chloé just to mention a few. At the shooting for Philosophy, Nicolas Kantor relied fully on Jessica's personality, including her young and ethereal beauty.

A londoni modell-légió egyik legújabb üdvöskéjét, a 18 éves Jessica Burley-t tavaly mutatta be a divatszakmának az Elite London, miután egy Notting Hill-i fesztiválon a kifutók egyik elengedhetetlen részletét, tartozékát látták meg benne. Jessica közben a gimnázium utolsó évét is maga mögött hagyta, így most már teljes munkaidőben bővílhet el minket. Nem is kellett sokat várni debütálására, hiszen a Burberry 2015-ös tavaszi-nyári show-ján mint exkluzív modellt szerepeltette, azóta olyan kifutókon sétált, mint a Givenchy, Valentino, Dior vagy Chloé, hogy csak néhányat említsünk a sok közül. Nicolas Kantor a Philosophy-nak készített képein teljes mértékben Jessica személyiségére hagyatkozott, azaz szépségének könnyed és fiatal oldalára.

SAM STEELE, ELITE BARCELONA

AGE / KOR: 21

A brit és spanyol felmenőkkel rendelkező modellt teljesen váratlanul érte, hogy az Elite Barcelona felfigyelt rá. Ügynöke egy barcelonai klubban szólította le egy szombat estén, hogy megkérdezze, lenne-e kedve modelkedni. Szerencsére volt, és Sam a gimnázium befejezése után máris célba vette Európa divatvárosait, majd New Yorkot. John Varvatos, Etro és Roberto Cavalli bemutatói voltak az első állomások, majd olyan magazinokban szerepelt, mint a Ten vagy GQ Spain. Mikor fotózásunkra Budapestre repült, éppen őszi-téli Etro kampányának megjelenését ünnepelte.

The model with English and Spanish ancestors was taken by surprise when Elite Barcelona discovered him. His agent walked up to him at a club on a Saturday night, to ask him if he'd like to do modeling. Luckily, he said yes and after finishing high school he targeted the European fashion capitals and New York. The first stops were John Vartatos, Etro and Roberto Cavalli shows, and then he was featured in magazines such as Ten or GQ Spain. When he flew to the shooting for Budapest, he was celebrating the coming out of the Etro AW campaign.

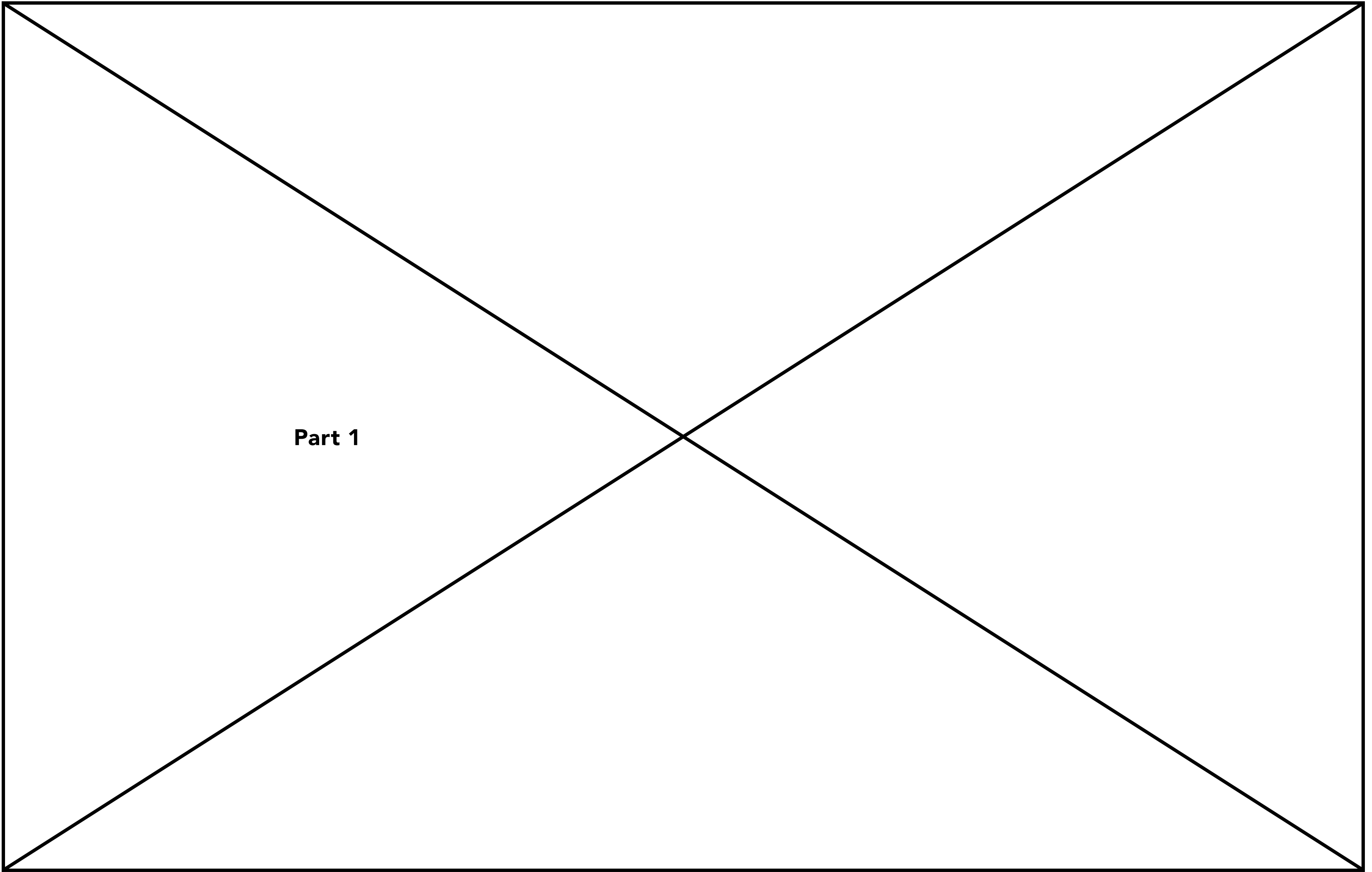
IANA GODNIA, MAJOR MODELS NEW YORK

AGE/ KOR: 24

Iana is one of the models who experienced the debut on the runways after many years of developing a modeling career. Nowadays the fashion houses are more eager to choose models, whose consciousness and professionalism has been established by many years spent in the industry. First in 2014, the top model of Major Models New York had a compelling show-list with names like Calvin Klein, Burberry Prosum, Jil Sander, Céline, Valentino, Louis Vuitton, Miu Miu or Alexander McQueen. The list has since been broadening and completed by magazine features, such as Interview Magazine, Vogue and Vanity Fair.

Iana az egyik azok közül a modellek közül, akik a kifutón való debütálásukat már egy többéves modellkarrier távlatában tapasztalhatták meg. A divatházak napjainkban egyre gyakrabban választanak olyan modelleket, akiknek tudatosságát és profizmusát a szakmában eltöltött évek alapozták meg. A Major Models New York topmodellje először a 2014-es őszi-téli divatheteken rendelkezhetett olyan impozáns show-listával, melyen többek között a Calvin Klein, Burberry Prosum, Jil Sander, Céline, Valentino, Louis Vuitton, Miu Miu, vagy Alexander McQueen szerepel. Ez a lista azóta is bővül, és egészül ki olyan divatanyagokkal, mint az Interview Magazine, a Vogue vagy a Vanity Fair.

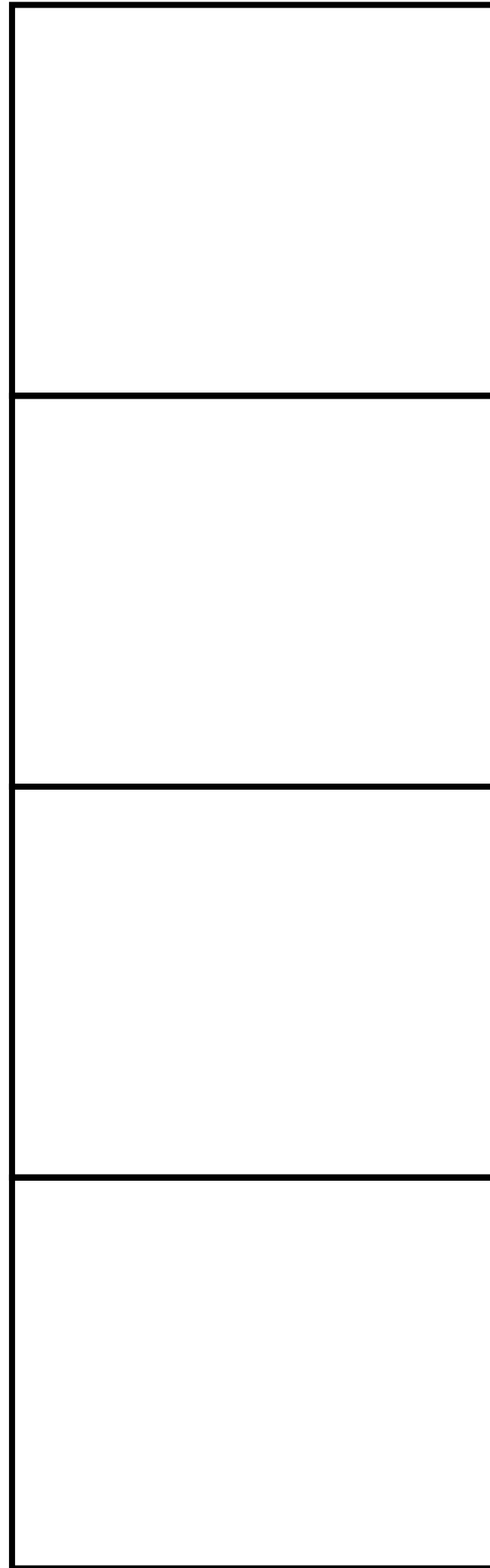

Part 1

The Muses of Time in the World of Fashion

New Muse

Muses are still alive today, I think. They are beautiful, scandalous, grandiose, and, although in a different way than in Greek antiquity or in the misty German Romanticism, they still influence and shape the otherwise rather dull stream of life. Since the avantgarde of the early 20th century casted away the idea of the classical muse, meaning that it threw away naturalness, i.e. the classic paradigm of illusionarity, considered beauty-portrayal cheesy and therefore rejected it, and overdrew the literary language as well, muses had to find a safe ground for their own from where they would not be chased out: and that was fashion. Of course fashion has been and will always be there since simply we cannot walk around naked, but the question of what is put on the market has never been so tense like now, ever since the avantgarde. What is happening exactly? The Greeks had 9 muses, and Time was not amongst them, but for us, Time became our biggest Muse.

There is a paradox situation evolving that the fashion industry cannot sit around and wait for inspiration to hit, as collections have to be put on the global market in time, so in some ways all inspirational sources belong to this Muse, Time. Can anyone defy the months, and the scenery of fashion shows pre-designed for years in advance? We can explain that by proposing that artistic imagination learns how to get inspired just in time, and in some cases it might work. Still, because of the innumerable replicas of the fashion industry, and the constantly reappearing shapes and colours it seems that inspiration does not follow any clocks.

To ease this dismal picture, let's recall the film adaptation of Virginia Woolf's *Orlando*, or more precisely its female protagonist often labelled as Muse by critics, Tilda Swinton, and another Muse, Karl Lagerfeld, who is a default icon of the fashion world, and whose work is constantly inspired by Muses. It seems that Muses are in a chain-reaction with each other and cannot exist without each other's attraction and repulsion.

Thalia, Clio, Erato, Melpomené...remembrance, beauty, poetry, music, dance, improvisation. The inspirations of the glorious Greek art, warranting its value; women, without whom no grandiose piece of art could be born, be it beautiful music, magical clothing, true poetry, or cathartic theatrical play. But their most unique secret does not lie in the mysteriousness and unexpectedness of their appearance, but in their irresistible force. The Muses are interested exclusively in music and arts, so they might be more violent we would think. Another problem could be that we are not receptive enough. Linus, for example, despite being as good at lyre as Orpheus, was struck dead by his pupil Heracles because of his impatience. But a Muse is a sensitive creature, and she can take away your voice. Or the painting brush and designer pencil from your hands. Or the make-up brush set, for that matter. The Greek term musomanei refers to that when music makes the listeners lose their minds and deprives them of their own will. It happens for example when an artist's hybris is no longer bearable. That is, when he thinks he is grand. Most of the muse-tales speak about that artists are not allowed to think of themselves as mightier than gods. If that happens, trouble will come. How can we determine the inspiration behind a piece of clothing today? Has mass-production, which was described by Virginia Woolf so parodistically almost 100 years ago already, made us blindfolded (to continue mythological allusions) to judge whether something is the product of an industrial machine or genuine inspiration? And, for that matter, is there any difference between the two? Do we have enough self-knowledge for that, Orlando asks.

Muses cannot be resisted, at least for some time, maybe because they appear for those who cannot resist them? Or it rather depends on the timing of our wish about their arrival and help, for better or worse?

On of the most beautiful novels about time, and fashion living in time is *Orlando* by Virginia Woolf. But the reasons behind the book's significance are not only very interesting but complex as well.

Múzsák ma is élnek, azt hiszem. Szépek, balhésak, hatalmasak, másképp, mint a görögöknél, másképp, mint a ködös német romantikában, de hatnak és beleszólnak az események amúgy nem különösebben izgalmas menetébe. Mivel a XX. század eleji avantgárd a klasszikus múzsai terepet elég alaposan felszántotta, azaz eldobta a természetűség, vagyis az illúziószerűség klasszikus paradigmáját, a szépségábrázolást giccscsént elvetette, valamint az irodalmi nyelvezetet is kikarikírozta, a Múzsák kénytelenek voltak biztos talajt fogni ott, ahonnan soha el nem űzhetőek: a divatban. Divat persze mindig volt, és mindig lesz, mert meztelenül nem sétálhatunk, de sosem volt ekkora kérdés a divatiparban a pontosan az adott pillanatban piacra dobott termék, mint az avantgárd óta eltelt időben. Mi történik voltaképpen? Kélc Múzsája volt a görögöknek, az idő nem volt köztük, nekünk azonban az Idő lett a legnagyobb Múzsánk.

Az a paradox helyzet alakult ki, hogy a divatipar nem várhat az „ihlet”-re, hiszen a kollekcióknak ki kell a globális piacra kerülni időben, tehát valamiképpen az összes ihletforrás ennek a Múzsának, az Időnek a hatalmában áll. Van, aki dacolhat a hónapokkal és a fashionshow-k évekre előre tervezett látványvilágával? Mondhatjuk, hogy a művészi képzelet megtanul időre megihletődni, és valószínűleg ilyen van is. Mégis, valahogy úgy tűnik a divatvilág megszámlálhatatlan replikája, gyakran ismétlődő formai és színvilágbeli példái nyomán, hogy az ihlet nem okvetlenül a vekkeróra ritmusára jár.

Hogy kissé kevésbé vegyük a szívünkre ezt a komor képet, Virginia Woolf *Orlando* c. regényének megfilmesített változatát, annak is a kortárs kritikusok által múzsának titulált főszereplőjét, Tilda Swinton idézzük meg, valamint egy másik Múzsát, Karl Lagerfeldet, aki napjaink egyik alapikonja a fashion világában, és szintén Múzsák ihletésére dolgozik. Úgy tűnik, a Múzsák valóban láncreakcióban vannak egymással, nincsenek meg egymás vonzása és taszítása nélkül.

Thalia, Kleion, Erato, Melpomené... – emlékezés, szépség, költészet, zene, tánc, improvizáció. A csodálatos görög művészet ihletői és értékének biztosítékai, nőalakok, akik nélkül nem születet nagy mű, szép zene, varázslatos öltözék, igazi költészet, magával ragadó, katartikus színdarab. De a legnagyobb titkuk nem csupán megjelenésük titokzatosságában, kiszámíthatatlanságában, hanem ellenállhatatlan erejükben nyilatkozott meg. A Múzsákat csak és kizárólag a zene és a művészetek érdeklik, tehát voltaképpen talán erőszakosabbak, mint képzelünk. Az is lehet a baj, hogy nem mindig vagyunk elég fogékonyak. Linoszt például, aki pont olyan jó lantos volt, mint Orpheusz, tanítványa, Héraklész türelmetlenségében agyonütötte. De egy Múzsza érző lény, és el is veheti a hangod. Vagy kiveheti a kezedből az ecsetet, vagy a tervezőceruzát. Vagy a professzionális sminkkészletet. A musomanei görög kifejezés arra vonatkozott, amikor a zene konkrétan elveszi a hallgató józan eszét és az akaratát. Például, ha a művész hübrisze elviselhetetlenné válik. Azaz túl nagynek képzelet magát. A múzsza sztorik egyik leglényegesebb része, hogy a művész nem tekintheti magát különbnek az isteneknél. Ha mégis, abból nagy baja lehet. Ma hogyan állapíthatjuk meg egy ruhadarabról, hogy minek az ihletésére készült? A tömeggyártás, amelyet Woolf már csaknem 100 éve (100!)

Its several questions about personal identity, posed against the backdrop of the fashion world backstage and lively, busy theatricality, shake the reader. Questions about mass-production, unbearable emotions, the nature of time, being late and being early, missing the perfect moment. The paradox of living in time. For we cannot forget that it is not only clothing what today's fashions deconstruct; the deconstructed time brings fashion itself into a parodistic state.

Muses were depicted already in 500 BC the way we think of them today: standing in a rocky, idyllic garden leaning against a klismos (column), listening to music, carrying instruments and paper rolls along golden arrowheads and knives...but not Orlando, who, although has a favourite oak tree, decides to travel in time instead.

Genders, skirts, and selfs

But how exactly does he travel? When he experiences a deep trauma as a woman, he falls asleep, and when he awakens, he's a man, and vice versa. Why does he need to switch sex in order to survive?

To make him reborn into a new century, new fashions, a new artistic attitude? Why does it take 400 years till (s)he manages to get pregnant? And why cannot all these personalities ever agglomerate into a single I, why does the book end with that he insists on picking from his thousands of faces the one that is most appropriate for the given situation? Why is Time our Muse? How can the notions of beautiful and ugly be relative, when new collections have to be on the counter right on time, from New York To Paris?

(Numero magazine, who is regularly interviewing the keypersons of the fashion world, recently talked to Oscar-winner and Orlando-protagonist Tilda Swinton, whom they labelled as 'eternal muse'. Swinton is known for several films like Remembrance of Things Past: True Stories Visual Lies, Wittgenstein, Female Perversions, The Limits of Control, while she could also be familiar from artistic performances, human rights movements, and thousands of photographs as well).

Tilda Swinton is not simply an actress, but a Muse as well. She's constantly on screen, or in museums; just recall her performance at MOMA, where she was sleeping in a glass box. Performing that after Orlando has already gone on screen, the act of sleeping had a deeper meaning.

The interviewer was exploring with Tilda the question of becoming a real muse.

"I met artists, explains Tilda, Derek Jarman being the first, but I spent my whole life near art, surrounded by art kids, so I inhaled the essence of living with art." To the question whether there is still a distinction between high and commercial art, her answer was that now art is financed in a different way, mostly by businesses that put fewer limits before creatives and let them work freely. Hmm...

These days economic and digital evolutions have a huge impact on creativity - Tilda's answer to this proposal is that she rather sticks to her intuitions, and the technological or other similar

parodisztikusan ábrázolt a regényben, nem vakít-e meg bennünket (hogy a mitológiai képeknél maradjunk), felismerjük-e még, mi az, ami sugallatra, és mi az, ami ipari robotban készült? S adott esetben, van-e ezek között különbség? Van ehhez elég tudásunk önmagunkról? – kérdezi Orlando.

A Múzsáknak, például, nem lehet – legalábbis egy időre biztosan nem – ellenállni, talán, mert éppen annak jelennek meg, aki nem tud nekik ellenállni? Vagy az számít, mikorra időzítjük a kérést, hogy érkezzen és segítsen? Aztán lesz, ami lesz?

Az egyik legszebb időről és az időben élő divatról szóló regény Virginia Woolf Orlando-ja. Hogy miért annyira fontos ez a könyv, igen bonyolult és érdekes kérdés.

Több olyan kérdést tesz fel a személyes identitásról, amely a fashion világának hatalmas háttérvilága, nyüzsgő, életteli színházi hangulata előtt feltéve megborzongatja az olvasót. Tömeggyártásról, érzelmek megelhetetlenségéről, az idő természetéről, az elkésettésről, a korán érkezésről, a tökéletes pillanat kereséséről. Az időben való élés paradoxonjairól. Hiszen nem szabad elfelejteni, nem csak a ruhákat dekonstruálja a mai divat: a divatot magát hozza a dekonstruált idő (Einstein, Bergson, Woolf) parodisztikus helyzetbe.

A Múzsákat már i. e. 500 körül is úgy ábrázolták, ahogyan ma élnek a képzeletünkben: sziklás, idillikus ligetekben, vagy egy klismos (oszlop) mellett, vagy nekidőlve állnak, zeneszót hallgatva, hangszereikkel, papirusztekercsrel, arany nyílhegygel, késsel... De Orlando, noha van kedvenc Tölgyfája, amely alatt üldögélni szokott, utazni kezd az időben.

Nemek, szoknyák, szubjektumok

De hogyan utazik? Amikor igazán mély trauma éri nőként, elalszik, és amikor felébred, férfi. És fordítva. Miért kell nemet cserélni ahhoz, hogy tovább tudjon élni?

Hogy beleébredhessen egy új századba, egy új divatba, egy új művészi attitűdbe? Miért tart 400 évig, amíg teherbe tud esni? És miért nem áll össze sohasem egyetlen én-né, miért végződik a regény azzal, hogy ezer meg ezer személyisége közül igyekszik mindig a helyzethez illőt megidézni? Miért az Idő a mi Múzsánk? Miért, hogyan lehet relatív, mi a szép, mi az ocsmány, ha közben metronómpontosan ott kell lennie a pulton a következő kollekciónak New Yorktól Prágáig mindenütt?

Tilda Swinton nemcsak színész, hanem múzsa is. Állandóan jelen van a képernyőkön, a múzeumokban – emlékezzünk a MoMA-beli performanszra, ahol egy üvegdobozban aludt, ez már jóval az Orlando film után volt, tehát az alvásának jelentése volt.

Tildával arról beszélgettek, hogyan lehet valaki valóságos Múzsa? Művészekkel találkoztam, meséli Tilda, Derek Jarman volt az első, de egész életemet a művészet közelében töltöttem, állandóan művészpálántákkal körülvéve, így magamba szívtam a művészettel élés lényegét. Arra a kérdésre, van-e még magas és kommersz művészet közt különbség, a válasza az, ma másképp finanszírozzuk a művészeteket, kevésbé korlátozza a művészi kreativitást a business, hagyja alkotni a kreatívokat. Hmm...

circumstances have little effect on her art. Thus she is led by her artistic instincts and not by any critical approach of the technological developments. Which is very interesting, because it means that the Muse gets rid of her earlier attributes. What remains is pure intuition, as stripped down as the models of the fashion world, and complete devotion to artistic inspiration.

Perfect outfit, perfect time, un-perfect self

Virginia Woolf, as an active participant of the feminist movements of her age, had a strange ambivalent relationship with clothing. On the one hand, it was a means for her through which she could strengthen her self-consciousness and experience her personality in full, and she was even observed by fashion professionals of Vogue (in the studio of Maurice Beck and Helen MacGregor a few covershots were made of her). On the other hand, however, she always remained an outsider, as she considered fashion also as a symbol of social hypocrisy and empty superficiality.

Woolf's diary and letters speak about a constant fear; she was afraid of buying clothing from tailors and in stores as well. She was afraid of standing in front of the mirror in the narrow changing rooms, surrounded by the gaze of tailors, shop-assistants, and friends. She was very much interested in fashion, but she was always struggling with pins, underwear, and posh dresses. "I had no hat. Bought one... at a shop in Oxford Street: green felt: the wrong coloured ribbon: all a flop like a pancake in mid air. Even I thought I looked odd." She was afraid not only of tailors, but of what a dress could mean. What a dress could impose on her. The real Muse of course is exactly her, Virginia, who already has a modern self-consciousness, meaning that she does not believe in a single, stable self, in a stable gender, but exclusively in Time.

"For if there are (at a venture) seventy-six different times all ticking in the mind at once, how many different people are there not – Heaven help us – all having lodgment at one time or another in the human spirit?" She writes a lot about the body, but she never manages to capture it: she had body image disorders ever since her childhood along with eating disorders and disturbances in her emotional state, behaviour, and dressing habits. The '20s saw the rise of the avant-garde and the great transformation of fashion, and Virginia, when she was sitting, she often crossed her legs, hugged herself when walking, and swung her body left and right. She was famous for mixing male and female clothing in the age when short hair, boyish figure, exotic fabrics, African bangles, bold makeup, and trousers were in fashion.

Her novel is both a biography-parody, and a fashion-parody. The heroine's relationship with time and fashion is more than problematic, since she is dressing through 400 years, from the Elizabethan Age to the 20th century, and still never finds out who she exactly is; nevertheless, she can be considered a Muse. The modern Muse of time and solitude. What is special about her is that she never misses to observe how the others are dressed. Why? Because the clothes we put on, VW says, shifts our worldview and also the way others see us. What's so new about this, one might ask? It seems that Orlando, wearing

Ugyanakkor a művészi kreativitást nagyban alakítja ma a digitális és gazdasági fejlődés – Tilda válasza erre az, hogy boldogan enged a megérzéseinek, és nem számít, milyen új technikai vagy egyéb fejlemények közepette megy az alkotás. Tehát a művészt az „instinct” vezeti, és nem az adott kor technikai vívmányainak kritikai megközelítése. Ami rendkívül érdekes, mert a Múzsza eldobja hajdani hozzá rögzült attribútumait. Marad a „csupasz” intuíció, akár a csupasz test a modellek esetében, és a teljes önátadás a művészi ihletnek.

Perfect outfit, perfect time, un-perfect self

Virginia Woolf a korabeli feminista mozgalmak aktív résztvevőjeként fura, ambivalens kapcsolatban volt az öltözködéssel. Számára az öltözködés egyet jelentett önbizalma megerősítésével és önmaga szabad megélésével, ugyanakkor, bár a Vogue által a kor legjobb szakértői foglalkoztak vele (Maurice Beck és Helen MacGregor londoni stúdiójában címlapfotók is készültek róla), mindig is megmaradt kívülállónak, a divat világa számára a mindenkori társadalmi képmutatás és üres felszín világát is szimbolizálta.

Woolf levelei és naplója folytonos félelmet árulnak el, félt ruhát vásárolni a szabóktól és az áruházakban. Félt a tükör előtt állni a szűk próbafülkékben, a szabók, eladók és barát nők tekintetétől követve. Nagyon érdekelte a divat, az öltözködés művészete, de mindig küzdött a gombostűkkel, alsóneműkkel, alkalmi ruhákkal. „Nincs kalapom. Vettem egyet az Oxford Streeten: zöld filc, nem megfelelő színű szalaggal... még én is tudtam, hogy rosszul nézek ki...” Nemcsak a szabóktól rettegett, hanem attól is, amit egy ruha jelent. Attól, amit a ruha rákényszeríthet. A valódi Múzsza persze éppen ő, Virginia, aki már modern filozófiai énképpel bír, azaz nem hisz az egyetlen, stabil én-ben, a stabil nem-ben, hanem egyedül az időben.

„Mert ha van – mondjuk – hetvenhat olyan különböző idő, amely egyszerre ketyeg bennünk, hány épp olyan különböző embert számlálhatunk össze, aki mind egyszerre üt szállást az emberi szellemben?”

Sokat írt a testről, mégsem sikerült megragadnia: testképzavarai voltak gyerekkorától, evési zavarai, érzelmi zavarai – viselkedéssel és öltözködésbeli „zavarai.” Virginia, aki mikor ült, lábait keresztbe rakta egymáson, séta közben gyakran átkarolta önmagát, testét ide-oda ingatta. Öltözködésében híresen keverte a stílusokat, női és férfi ruhadarabokat egyaránt hordott, ahogy a rövid haj, a fiús testalkat, egzotikus kelmék, afrikai karkötők, élénk smink és a nadrágok kora volt.

Regénye egyrészt életrajz-paródia, másrészt fashion-paródia. A hősnő idővel és divattal való viszonya több mint problematikus, hiszen 400 évig „öltözködik”, vándorol az Erzsébet kortól a XX. századig, és végül mégsem tudja meg, kicsoda is ő maga – nyugodtan tekinthető Múzsának. Egyrészt az Idő, másrészt a Magány modern Múzsájának. Ami érdekessé teszi, hogy sosem feledkezik meg arról, hogy megfigyelje, hogyan vannak felöltözködve a többiek. Miért? Mert a ruhák, amelyeket felvesszünk, mondja VW, megváltoztatják a világgépünket és azt is, ahogyan minket látnak a többiek. Mi ebben az új, kérdezhetnénk. Az, hogy a karmazsin nadrágban, csipkegallérban, tafotamellényben, rózsavízzel illatosított, gyémántgyűrűs ujjakkal férfiként élő Orlando mintha

crimson pants, lace collars, taffeta vests, rose-water, and diamond rings, is at the wrong place at the wrong time. Even though he is well-educated and daring, he isn't successful either at love or art. One of the central questions of the book, still often cited today, is that whether perfect timing exists at all, and is there such thing as a successful attire. Does the Perfect Outfit exist?

What sense does it make to dress up? What kind of ideas get exchanged at a fashion show, and do those have any meaning outside the runway? Did we meet the Muse in time? Or rather, did we recognise it? Or we mistook her with the violent inspirational forces? Do we sense genders correctly? Can we sense them at all these days?

"Heavens!" she thought, "what fools they make of us what fools we are!" And here it would seem from some ambiguity in her terms that Orlando was censuring both sexes equally, as if she belonged to neither; and indeed, for the time being she seemed to vacillate; she was a man; she was a woman; she knew the secrets, shared the weaknesses of each. It was a most bewildering and whirling state of mind to be in. The comfort of ignorance seemed utterly denied her. She was a feather blown on the gale."

How do we know that Orlando isn't at the right place? She has no inspiration. It is worth remaining on the track of inspiration, and explore its nature.

Karl Lagerfeld's silent muse

Karl Lagerfeld, who happens to be 82, became a Muse through his long life, a kind of Muse that was parodied by Orlando so often; a very realistic Muse though, who is trading with beauty, who has been sitting in the same black bow-tie in a courtly tailor shop already 400 years ago. Lagerfeld has worked for Balmain, Jean Patou, Valentino, Krizia, and Fendi already at a young age, then later became the designer of Coco Chanel, while he was a guest professor of the University of Applied Arts in Vienna, and collaborated on the costume design of a Hugo Foffmanstahl play at the Salzburg Festival.

In an interview he was recently asked how come that his cat, Choupette is his muse? He answered that everybody wants a muse, and since he has plenty of muses that talk too much, he is happy to have a silent one. The cat is silent, but as far as we know Muses are responsible for sounds; all sounds are sounds of Muses, at least according to the Greeks, at least in art. So what about Lagerfeld's cat? Who knows anymore, what art is?

rosszkor lenne rossz helyen: hiába gazdag, művelt és vakmerő, sem a szerelem, sem az alkotás nem sikerül. A könyv egyik nagy, máig visszahangzó kérdése azon a főkérdésén belül, hogy van-e olyan, hogy időben eltalált cselekedet egyáltalán: van-e olyan, hogy sikerült öltözék? Van olyan, Perfect Outfit?

Mi értelme van öltözködni? Milyen ideák cserélnek gazdát egy-egy divatbemutatón, van-e azoknak a kifutón kívül is jelentésük? Időben találkoztunk a Múzsával? Vagyis inkább: felismerjük őt? Vagy összekeverjük erőszakos, inspiratív, ihlető erőekkel? Jól érzékeljük még a nemeket? Lehet egyáltalán érzékelni a nemeket ma?

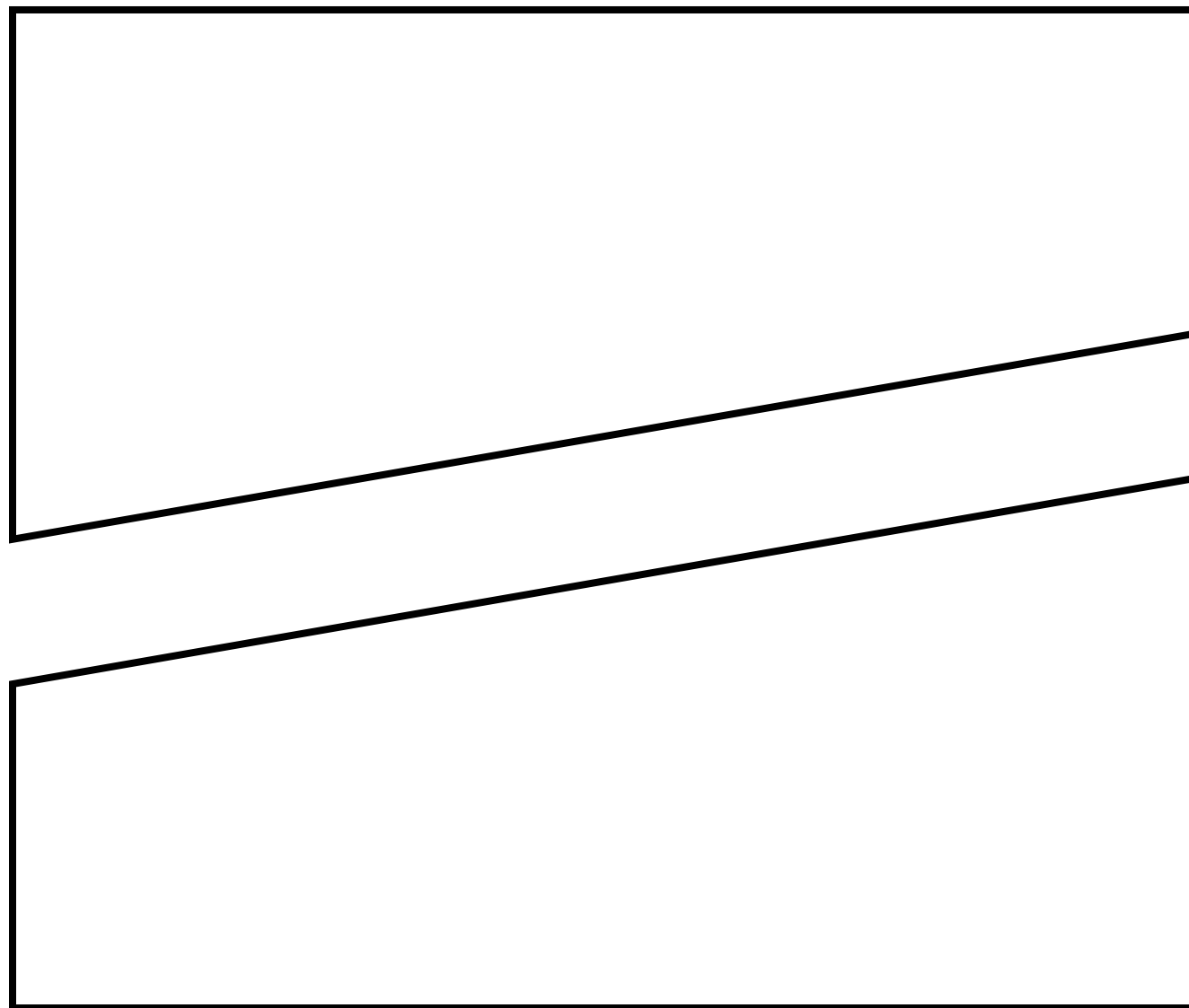
„Magasságos egek! – gondolta –, micsoda bolondot üznek belőlünk – micsoda bolondok is vagyunk! E szavaiból az is kiderült, hogy Orlando egyaránt mindkét nemet elítélte, mintha ő egyikhez sem tartozna; és valóban akkor még ő maga is habozott; férfi volt; nő volt; tudta minden titkát, megosztotta gyengéit mindkét nemnek. Micsoda mélyen megtévesztő s titokzatosan örvénylő tudat volt ez! Orlando, úgy látszik, nem ismerte a tudatlanság kényelmét. Falevél volt a szélviharban.”

Hogy honnan tudhatjuk, hogy Orlando nincs a helyén? Nincs ihlete. Érdemes az ihlet nyomában maradni, érdemes kutatni a természetét.

Karl Lagerfeld néma műsája

Karl Lagerfeld, aki 82 éves éppen, szintén Múzsává lett hosszú élete során, méghozzá az Orlando által oly sokat parodizált, mégis oly reális, szépséggel üzletelő Múzsák egyikévé, olyanná, aki már 400 éve is ugyanebben a fekete csokornyakkendőben üldögélt valamelyik udvari szabóságban. Lagerfeld, aki a Balmain, majd a Jean Patou, aztán a Valentino, a Krizia és Fendi számára is dolgozott fiatalon, később Coco Chanel tervezője lett, és a bécsi Iparművészeti Egyetem vendégtanára is volt, színházi jelmeztervezőként pedig a Salzburgi Ünnepi Játékokon működött közre egy Hugo von Hoffmanstahl-darabban.

Nemrégén kérdezték meg arról, miért Choupette, a macskája az ő műsája, azt felelte: mindenkinek szüksége van Múzsára, és mivel neki van számtalan olyan műsája, aki sokat beszél, kifejezetten örül egy néma műsának. A macska ugyan néma, de mint tudjuk, a Múzsák éppen a hangokért felelnek, minden hang egy Múzsza hangja, legalábbis a görögök szerint, legalábbis a művészetben. Lagerfeld macskája tehát? Ki tudja manapság már, mi is a művészet?

Opportunity or trap?

Due to the global progression of the fashion industry and the doors opened by social media leading to the evolution of serious business horizons, institutions offering fashion education are more popular than ever.

Business in Fashion started a research last month, addressing the simple question whether fashion students are chasing dreams that in reality could never be fulfilled? The aim of BoF Global Fashion School Ranking was to enable students to make conscious choices, to give a tool for institutions to improve their service,

Ha meg akarsz gazdagodni, indíts egy fashion kurzust! Keresd (kvázi) szakembereket, akiknek jól cseng a neve, emeld meg az árakat, rakj össze egy remek marketinget, vonj be minél több csatornát, hitesd el tanulóiddal, hogy ha téged választanak, ők is az ipar gépezetének kis csavarjai lehetnek, majd dőlj hátra és rendelj egy repjegyet Indonéziába – vagy Bangladesbe! Igen, ami eddig szarkasztikus beszélésként rendre előjött az esti fröccsözéskor, az mára mintha egyre közelebb kerülne a valósághoz. De azért ne higgyük, hogy minden ilyen egyszerű, fekete és fehér!

A Business of Fashion a múlt hónapban egy kutatást indított, amelyben, leegyszerűsítve, leginkább arra keresték a választ, hogy valóban csupán egy be nem teljesülő álom kergetnek-e a divatképzést választó fiatalok? A BoF Global Fashion School Rankings célja az volt, hogy elősegítsék a tudatosabb döntéshozatalt, eszközt adjanak az intézmények kezébe a színvonal javítása érdekében, illetve hogy mélyítsék és kiterjesszék a divatokról szóló diskurzust. A világ elitiskoláiban tanuló diákok pozitív tapasztalatként a kiváló tutorokat, a releváns kapcsolati

and to deepen and expand the discourse on fashion education. Students from the world's elite schools were positive about their excellent tutors, relevant networking possibilities, and encouraging and inspiring milieu provided by their institution, but at the same time they were lacking career counseling and guidance after graduation. For that reason, many of them left the fashion scene even before they could take a more serious role in it.

Nevertheless, in our age of virtual identity creation when kids are chasing authenticity up to the Milky Way through social media, everyone is dreaming about becoming part of something cool. And fashion is exactly that: cool - especially from looking from behind the secondary school desk, even if young people sitting there should not necessarily aspire to elite schools. Like in most cases generally, perfect timing is the most crucial factor and the riskiest business.

Students, even if they can afford the tuition fee (as most certainly Antonio Banderas did), have to face early on the fact that they are lacking the basics, and that they are not alone with their dreams. Most of their peers share their aspirations, and the fashion industry simply does not need that many designers. Not everyone has the right competence to become a designer, thus there is a great need for career guidance that maps students' other skills and draws their attention to other fields like management. According to professionals, however, the battle is not lost.; the ever-changing fashion scene, the revival of the creative industry, new business models, and emerging new needs from the customers' parts will open up new horizons for fashion creators, and institutions will have to adhere to this constant renewal.

At this point it might be worth to take a look at Hungarian designer Dóra Abodi, who is getting more and more recognised at an international level as well. "I think only those fashion brands can survive on the long run who are unique and original, and who manage to compile an authentic, unmistakable concept and vision. This is what I may call a designer's fingerprint." explains Dóra, who studied law and media before she realised that fashion is her path. Only one year after finishing school she founded her own brand. "Difficulties and success go hand in hand, since building up a fashion brand independently, managing business matters, evolving step by step each year, and progress as a designer puts constant challenges before me" the designer adds. She thinks that endurance, hard work, persistence, and self-criticism are essential for a fashion brand to reach success.

All in all, the future actors of the fashion industry need a great deal of self-understanding in order to break through, and it is essential for them to be aware of their own capacities and limitations. On the other hand, however, institutions offering fashion education should provide more quality time, energy, and a better infrastructure for their students, balancing their services in accordance with market demands. The good news is, that the process has started.

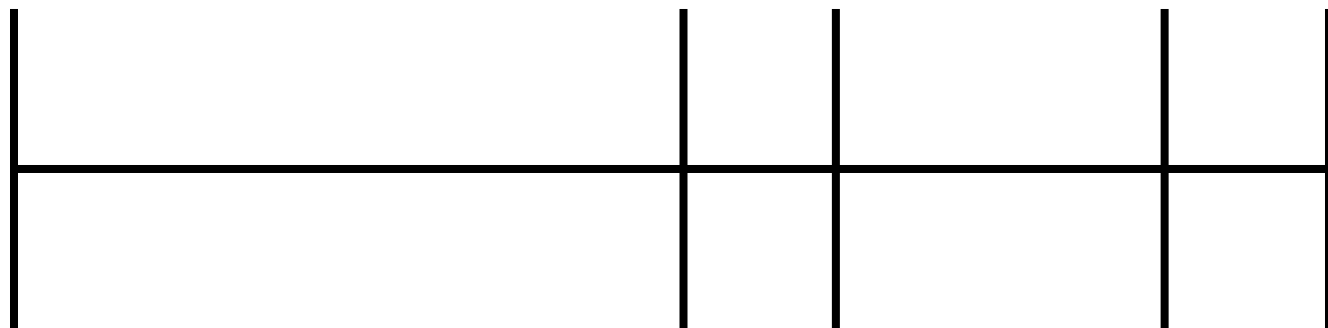
rendszer, az ösztönző, inspiráló közeget emelték ki, de az esetek többségében hiányolták a karrier-tanácsadást és a diploma utáni segítségnyújtást. Ennek következtében többen még azelőtt kiléptek a divat körforgásából, hogy komolyabban részesei lehetnek volna.

Mindazonáltal jelenünk virtuális identitásalkító közegében, ahol az egyediséget csaknem a Tejútig üldözik a fiatalok a social media bűvkörében rekedve, szinte mindenki arra vágyik, hogy kivehesse a részét valami messzemenőig cool dologból. A divat pedig az: cool – főleg a gimnáziumi padokból nézve, ahonnan jóllehet, még nem kellene a legelisebb iskolák után ácsingózniuk a fiataloknak. Mert talán ebben az esetben is a tökéletes időzítés az egyik leglényegesebb tényező és az egyik legmarkánsabb rizikófaktor.

Még ha ki is tudják fizetni a tandíjat (ahogyan tette azt a bizonyára releváns szakmai tapasztalatokkal rendelkező Antonio Banderas is), szembesülniük kell a ténnyel, hogy nincsenek felvértelve az alapokkal, s hogy nem egyedüli főszereplői ennek az álomnak. Megannyi társuk is ugyanarra vágyik, az iparnak pedig egyszerűen nincs szüksége ennyi designerre. Nem lehet mindenki tervező, ehhez kapcsolódóan pedig szükség lenne olyan tanácsadásra, pályaaorientációra, amely feltérképezi a fiatalok egyéb skilljeit, és olyan területekre is felhívja a figyelmüket, mint például a menedzsment. A szakértők szerint azonban még nincs minden veszve: a gyorsan változó divatpiac, a kreatív ipar éledése, az új üzleti modellek és vásárlói szükségletek a jövőben új területeket nyithatnak meg a divatkelektorek számára is, és e folyton frissülő tendenciákhoz az intézményeknek is alkalmazkodniuk kell.

Ezen a ponton talán érdemes kicsit hazapillantnunk egy nemzetközi szinten is egyre inkább említésre méltó magyar divattervezőnő, Abodi Dóra pályája kapcsán. „Azt gondolom, hogy csak az a márka lehet sikeres a divatban hosszútávon, ami egyedi és eredeti, ami egy saját, összetéveszthetetlen koncepciót és víziót fogalmaz meg. Talán ezt nevezném tervezői ujjlenyomatnak.” – magyarázta Dóra, aki mielőtt divatról tanult volna, jogot és médiát is hallgatott, de hamar rájött, hogy az öltözködéskultúra az ő útja. Az iskola elvégzése után egy évvel alapította meg saját márkáját. „A nehézségek és sikerek tekintetében mindenből kijutott és kijut, hiszen önállóan kialakítani egy márkát, vinni egy cég ügyeit, évről évre előrelépni, továbbfejleszteni, a tervezésben is magasabb szintre emelkedni állandó kihívást jelent számomra.” – tette hozzá a tervezőnő. Szerinte a tehetség mellett a kitartás, a kemény munka, az eltántoríthatatlanság és az önkritika kulcsfontosságúak abban, hogy sikeres legyen ma egy divatbrand.

Elmondhatjuk tehát, hogy a divatpiacra való betöréshez nagy adag önismeretre lesz szükségük a piac leendő aktorainak, illetve fontos, hogy tisztában legyenek adottságaikkal és korlátaikkal. A másik oldalról viszont a divatképzést nyújtó intézményeknek sokkal több minőségi időt, energiát és infrastruktúrát kell biztosítaniuk tanulóik számára a kurzus alatt, miközben szükség van arra is, hogy egyensúlyba hozzák az általuk biztosított lehetőségeket a piac változásával és fejlődésével. A jó hír az, hogy a folyamat elkezdődött.

Revolution, sooner or later

For a brief moment we might catch the feeling that the recently jazzed up Gucci is going against the world. But, quite on the contrary, they presented their most current collection ever since the recession.

When Alessandro Michele took over Gucci's direction from Frida Gianni (who took a French leave), the men's collection of the Florentine fashion house was labelled 'scandalous'. The flow of commentaries reflecting bewilderment (disgust, nausea, ridicule) had no end, and there is no doubt that the new course (seventies, nerdy romanticism, skittish grace) dictated by the former assistant caused an outrage amongst audiences not familiar with gender studies. And that is no surprise. Because the discussion is not really about what Michele puts on show on Gucci's runway twice a year, but it concerns our perceptions of masculinity. The radicalised macho is capable of emotions only after the lights go out.

While women's fashion has become quite heterogenous in the recent decades (by that I mean that through the plurality of trends we reached the death of trends, and a post-age where instead of telling what and how, simply telling dominates, leading to the flourishing of personal style with the slogan: 'that's me'), the same cannot be said about men's fashion. Not everything can pass; anything that questions the authority of the radicalised macho is considered taboo. And because our idea of manhood is so tragically deficient and limited, a distressing number of taboos arise.

Training starts early on; a newborn baby is assigned a series of pre-set values out of sheer habit from the first moment. The act of pointing out ("It's a he" or "It's a she", as Judith Butler writes) predetermines a set of behavioral codes associated with boys and girls, and, although physical strength has little relevance in today's virtual world (wars are fought from behind monitors), it is still the most definitive factor in our value-system. For that reason, everything that enhances the symbolic power of alpha-males gets canonized, while the rest becomes associated with women and the omega-males who fall outside the discourse (i.e. homosexuals). That's how tenderness, softness, and sensuality fills up with touches of vulnerability, weakness, and sluggishness.

Egy pillanatra az itt az ember érzése, hogy a tavaly megfrijurázott Gucci bizony a világ ellen fordult. Pedig épp ellenkezőleg, a recesszió óta nem mutattak még be egy ennyire aktuális kollekciót.

Amióta Alessandro Michele átvette az angolosan távozó Frida Gianninótól a szabászollót, a közel százéves, firenzei divatház férfikollekcióinak a kommentárja: skandalum. Az értetlenséget tükröző szinonimák (undor, förtelem és röhej) a végtelenségig ragozhatóak, a tény pedig tagadhatatlan: az egykori asszisztens új irányvonala (hetvenes évek, stréber romantika, kislánys kecsesség) kiverte a biztosítékot a „gender studies”-ban annyira nem járatos közönség körében. Ez pedig egyáltalán nem meglepő. A probléma ugyanis nem az, hogy mit mutat be Michele a Gucci kifutóján évente kétszer, hanem az, hogy mit is gondolunk a férfiasságról. A radikalizált macsó érzelmekre maximum villanyoltás után képes.

Míg a nők divatja meglehetősen heterogénná vált az elmúlt évtizedekben (értem ezalatt azt, hogy a trendek pluralitásán túl eljutottunk a trendek haláláig, és ebben a poszt-állapotban a megmondás helyett az elmondás dominál – virágzik a „personal style”, a jelszó: ez vagyok én), addig ez közel sem mondható el a férfividatról. Itt már közel sem fér bele minden – bármi, ami megkérdőjelezi a radikalizált macsó autoritását, az tabu. A síralmasan szegényessé vált férfifogalmunkból fakadóan pedig tabukból újabban aggasztóan sok akad.

A nevelés hamar kezdetét veszi, az újszülötteket napvilágra kerülésük első percében felruhazzuk egy sor, megszokáson alapuló értékkel. A rámutatás („It's a he” vagy „It's a she” ahogy Judith Butler írja) előre determinálja, mit illik egy lánynak, mit illik egy fiúnak, és – habár ma már a fizikai erőnek semmi jelentősége nincs a virtuális világunkban (a háborúkat monitorok mögött vívják) – még mindig a fizikai erő a legmértősebb faktora az értékrendszerünknek. Így mindazt, ami növeli az irányadó alfa-hímek szimbolikus erejét, azt kanonizálják, a maradék pedig magától értetődően a nőké, valamint mindazon ómega-hímeké, akik kívül esnek a diskurzuson (homoszexuálisok). Így telítődik a finomság, lágyság, érzékiség mind a sebezhetőség, gyengeség, tunyaság ízeivel.

The world is masculine, led by men, and the change brought by women who decide to take their share in leadership is going slowly: they had to take up men's looks to prove that they are capable of ruling the world. This is how their closet was filled with nominators that had been canonized by the men's world: the straight and square shapes, the unbiased colours, the armour-like tailoring, and most of all, practicability. (This match is already over, but tell those who are still involved: Saint Laurent's 1966 smoking is absolutely natural today, yet sexier than ever).

The attraction to strength and power and the shapes, colours and patterns representing these two concepts begins at an early age. At school there are outcasts and outcasters, instead of the gentle omega-males the majority draws to alphamales, since they represent the marks society labels as "powerful". Hyper-capitalism (as Jameson writes), with its inapprehensible and uncontrollable-looking dangers (existential insecurity, real and virtual terrorism, artificial intelligence turning against humanity) arouses a kind of incertitude against which people feel the need to protect themselves, at least on a symbolic level.

Naturally, fashion, being the zeitgeist's litmus paper, had to respond to this need, so consequently, in the last decades fashion designers have been searching for the newest fetish objects on places where power and strength are most concentrated: the streets of ghettos ruled by wolf's laws, where fights arise not between tribes but gangs. This is how we reached an extreme point: it is astounding how something that is worn by the dwellers of the poorest, most marginalised districts, could not only become fashionable, but reach a fetish-like status in the very centre of welfare society. The tracksuits, shirts overhanging the bottom, necklaces, and the enigmatic socks-with-sandals combination speak for themselves, no matter what the brand is. (The military trend is revived from season to season by the same mechanism, but safari jackets and khakis bring in a touch of nostalgia and heroism as well). Colours are also important: red is dominating, along everything else that the Mexicans call chingaretina, i.e. retina-fucking.

Personally I wouldn't mind if that trend didn't rule, and its followers would take back from their arrogance. Plurality should be the keyword in an age when the internet makes all modern fashion styles available, and montage-culture is at its peak - a bit of Kahlo, a dash of Kubrick, add some Cuba, and there you go, the new collection presented. Fran Lebowitz is right when he says that young people shouldn't admire Pink Floyd and montage their music, but rather they should come up with something genuinely new. (We still have to note that it is usually the disappointment in the present that chases one to the past). What is then that makes the knees of Titan's Tyrann shake?

Though many cheered men dressed in skirts, it is crucial to state that it is only a fake-redeeming instance that won't elevate the values outside the canon to a level of discourse, since the primary source for the piece was not the woman's skirt, but the traditional Scottish kilt. In addition, the men's skirt was reshaped with the caricaturally enlarged characteristics of the radicalised

A világ maszkulin, mert férfiak irányítják, a vezérkarhoz fakultatívan hozzáadható nők pedig csak lassan hoznak változást, hiszen előbb alkalmazkodniuk kellett a terephez: fel kellett venniük a férfiak megjelenését, hogy bebizonyítsák, képesek uralni a világot. Így kerültek a ruhatárunkba mindazon jelölők, amelyeket korábban a férfivilág kanonizált: az egyenes és szögletes, a tárgyilagos színek, a páncélszerű szabászat, és legfőképp a praktikum. (Ez a meccs már eldőlt, ahol pedig még mindig számolgatják a pontokat, szóljon oda valaki: Saint Laurent 1966-os szmokingja ma totál természetes, de még sexibb, mint valaha.)

Az erőhöz és hatalomhoz, és az ezt a kettőst megtestesítő formákhoz, színekhez és mintákhoz való vonzalom korán elkezdődik. Az iskolában kiközösítők és kiközösítettek vannak, a mimóza ómega-hímek helyett pedig az alfa-hímekhez húz a többség, hiszen a társadalom számára értelmezhető, a társadalom által „powerful”-nak tartott jegyeket ők jelentik meg. A hiperkapitalizmus (ahogyan Jameson írja) felfoghatatlan és uralhatatlannak tűnő veszélyeivel (bizonytalan egzisztencia, valós és virtuális terrorizmus, az emberiség ellen forduló mesterséges intelligencia) olyan szorongást, de legalább bizonytalanságot szül az emberekben, ami ellen szimbolikusan védekezniük kell.

Erre az igényre természetesen a divatnak is reagálni kellett, mint a korszellem par excellence lakmuspapírjának – így aztán az elmúlt években a divattervezők ott keresték a következő fétistárgyakat, ahol erő és hatalom a leglátványosabban manifesztálódik: a farkastörvényű gettók utcáin, ahol a harcok ma már nem törzsek, hanem bandák között zajlanak. Így jutottunk el egy szélsőséges pontra: elképesztő, hogyan válhatott nem csak divat, de fétis tárgyává a jóléti társadalmak centrumaiban mindaz, amit a leglepesztultabb negyedek leglepesztultabb, marginalizált lakói viselnek. A tréningruha, a fenéken túlérő pólók, nyakláncok és az enigmatikus zokni-papucs kombó magukért beszélnek, mindegy a márka. (Hasonló mechanizmus kelti életre szezonok óta folyamatosan a „military”-t, de itt a szafarikabátok és olajzöldek iránt nosztalgia és heroizmus is keveredik.) A színek ugyancsak fontosak: dominál a piros, és minden, amit Mexikóban úgy hívnak: chingaretina, azaz retina-baszogató.

Személy szerint ezt nem találnám problémának, ha nem dominálna zsarnoki módon az alábbi irányzat, és kevesebb arroganciával nyilvánulna meg a legtöbb követőjük: a pluralitás kulcsszó kell, hogy legyen abban a korban, amikor az internet a modern divat valamennyi stílusát elérhetővé teszi, és tetőfokán áll a montázs-kultúra – egy kicsi Kahlo, egy kicsi Kubrick, egy kicsi Kuba, íme az új kollekció. Fran Lebowitznak pedig mélységesen igaza van, mikor azt mondja, a fiataloknak nem a Pink Floydot kellene magasztalnia, hanem újat teremteni, nem montázsolgatni. (Bár hozzá kell tenni, a jelenben való csalódottság hajt a múltba.) Mi az hát, ami megremegteti a tirannusi titánok térdét?

Jó páran vastappsal fogadták a férfiakra adott szoknyákat, azonban fontos leszögezni, hogy a férfiakra adott szoknya egy ál-messias, nem fogja a kánonon kívüli értékeket a diskurzusba emelni, lévén, hogy az alapinspirációt nem a női szoknya, hanem a tradicionális skót „kilt” adja. Ráadásul a férfiszoknya a radikalizált macsó szinte karikatúraszerűen elnagyolt tulajdonságaival lett

macho in mind. The most coveted pieces were presented by Ricardo Tisci at Givenchy's 2012-2013 fall-winter show.

Models with extra-muscular, alphas-like appearance and cocky-animal mannerisms. Rakish faces, against a red backdrop, evil music accompanying their steps. The whole collection was operating with reds and browns, hues that are described by colour-psychologist Herta Müller as shades of brutality. These skirts have nothing to do with gender-blending, just like Kanye West, the utmost ambassador of the look, has nothing to do with civilised behaviour - these skirts only stress fearless masculinity. It was high time that the world would get the counterpoint of this, so Alessandro Michele's timing was perfect for that reason.

Leaving investors' tactics and the contesting applicants behind, the PPR concern decided to put the 42 year-old assistant to the director's chair in January, and tasked the man, who so far has been working quietly backstage, to reform the fashion house that has been becoming slightly bitchy lately. And Michele has been drawing collections for two seasons by now that is absolutely different from the ruling man-ideal. Not acting, but calm. Not composed, but cool, just after waking up, not in the morning, but in the afternoon. The attractiveness of these men lies in their poeticness, their naivety, that is normally a privilege limited to twenty-somethings spared from life's tough side. Mother's day toast, primary school. The moment when even the class's badboy is overcome by emotions - that's how an earlier genre becomes complete. The precious, unconcealed emotions make this man loveable and attractive.

For this man, clothing is not about stressing their secondary sex characteristics (which, according to Bourdieu, is typical of the working classes whose only power lies in their physical strength). The Gucci man is educated and well-read, his taste is refined, and is carefree enough to wear his girlfriend's blouse for that matter, for he likes the vibrant colour, the fine textile, and for he is capable of discovering his sensitive side.

Although this direction might be shocking, none of the collections of the last two years carry a single, strictly feminine item that could be an analogy to Saint Laurent's smoking. However, there is no need for that - it's not men wearing skirts that would turn men's fashion more exciting and less self-repetitive, or make men dress in a more varied way, expressing their own identity without any self-censoring. We are done with that kind of analogy. Change will be brought by designers like Alessandro Michele with investors like those behind Gucci. „Fashion is about creating emotion—it's not necessarily rational”, says the head Marco Bizzarri, whose brave business ventures prove, after a long time, that sometimes the dog barks earlier than the money talks.

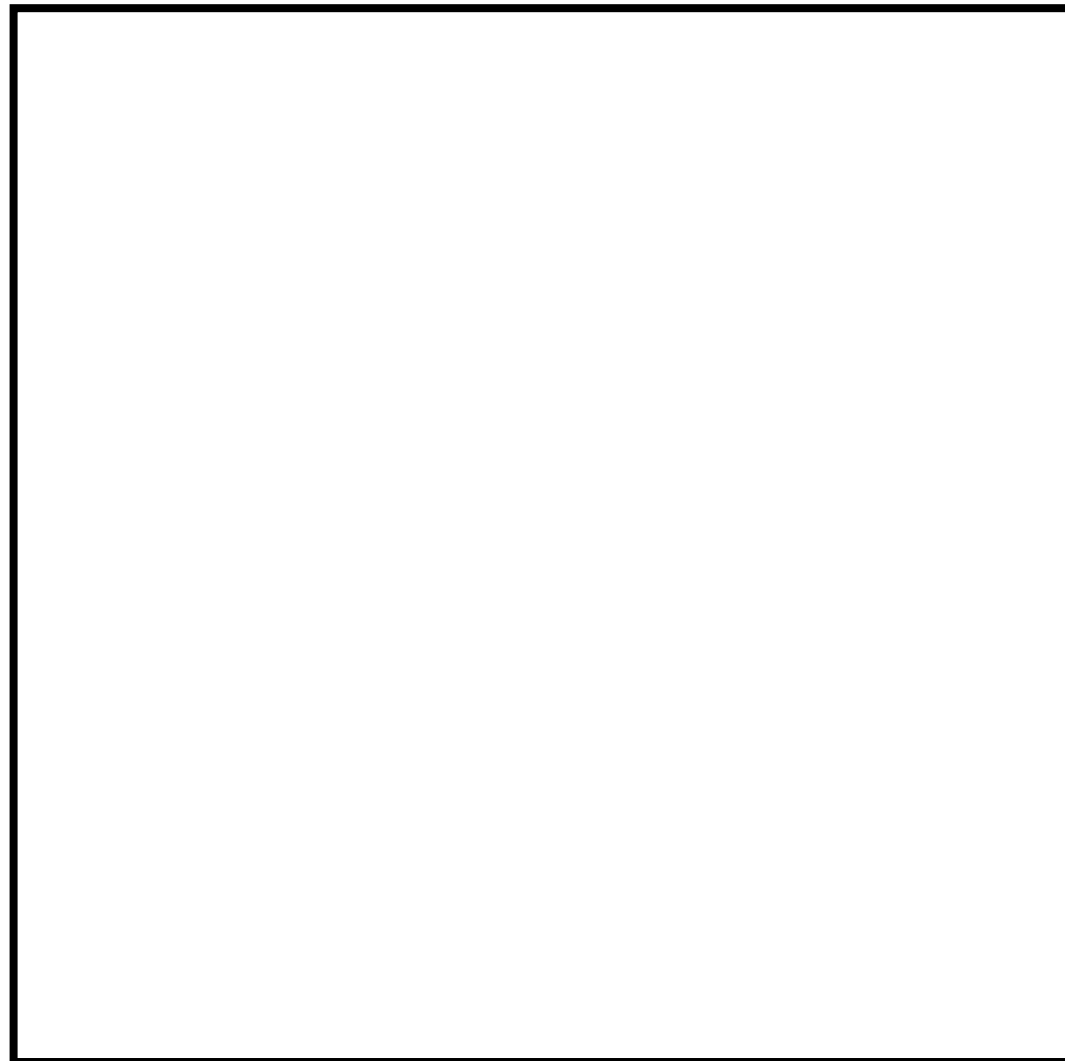
átfestve. A legkívánatosabb darabokat Ricardo Tisci mutatta be a Givenchy 2012/2013-as őszi-téli prezentációján.

Bivalyerős alfa-hímek képét keltő, kokszos-animális mozgású modellek. Karakán arccal, vörös háttérrel, ördögi zenével. A teljes kollekció a fekete, a vörös és a barna színek skáláján mozgott, azokon az árnyalatokon, amelyeket Herta Müller színpeszichológus a brutalitás színeiként ír le. Nincs ezeknek a szoknyáknak köze a „gender-blending”-hez, ahogyan a „look”-ot propagáló Kanye Westnek sem a civilizált viselkedéshez – ezek a szoknyák csak még inkább aláhúzzák a vakmerő férfiasságot. Így aztán Alessandro Michele időzítése tökéletes, épp ideje volt már, hogy a világ megkapja az ellenpólusát.

A Gucci megüresedett tervezőszékéért versenyző nevek helyett a befektetői taktikákat felrúgva a PPR-konzern a mindezidáig kulisszák mögött tevékenkedő negyvenkét éves kreatort jelölte ki idén januárban a ribancossá vált olasz luxusmárka megreformálására. Michele pedig olyan kollekciót rajzol immár második szezonzja, amely merőben eltér az uralkodó férfi-ideáltól. Nem tevékeny, hanem nyugodt. Nem egyenes, hanem laza, ébredés után, nem reggel, hanem délután. Ezeknek a férfiaknak a költősége vonzó, a naivitása, amely egyedülálló módon kizárólag az élettől még megkímélt huszonévesek privilégiuma. Anyák napi köszöntés, alsó tagozat. A pillanat, amikor az osztály rosszfiúja is elérékenyül – így válik teljessé egy korábbi zsáner. Az értékes leplezetlen érzelmek teszik ezt a férfit szerethetővé és vonzóvá.

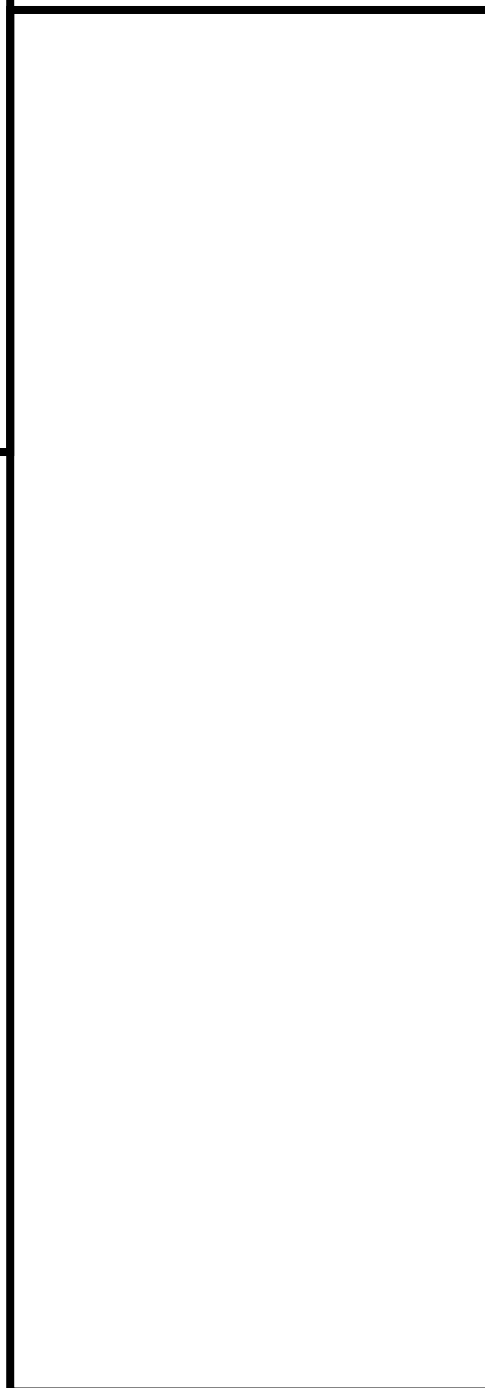
Ennek a férfinak az öltözködésében nem a másodlagos nemi jegyeinek, nem a fizikai erejének a hangsúlyozása a mérvadó (amely Bourdieu szerint kizárólag a munkásosztály sajátossága, lévén hogy fizikai erejük az egyetlen fegyverük). A Gucci férfi művelt és olvasott, izlése csiszolt, és kellőképp laza ahhoz, hogy akár a barátnője blúzát is magára kapja, mert tetszik neki a vibráló szín, a finom textil, mert a gyengédséget magában is képes felfedezni.

Bár sokkolóan hat ez az irány, az elmúlt két év kollekciói sem hordoznak magukban olyan alapvetően nőies ruhadarabokat, amely Saint Laurent szmokingjának az analógiája lehetne. Azonban nem is kell – nem attól lesz a férfidivat izgalmasabb, kevésbé önmagát ismétlő, valamint nem attól fognak a férfiak változatosabban, önmaguk teljes individuumát öncenzúra nélkül kifejezni, ha a férfiak szoknyát kezdenek el hordani. Ezen az analógián már túl vagyunk. A változást az Alessandro Micheléhez hasonló kreatörök fogják meghozni és az olyan befektetők, mint amilyen a Gucci mögött áll. „Fashion is about creating emotion—it's not necessarily rational” – állítja a főnök, Marco Bizzarri, aki merész üzleti döntésével hosszú ideje nem látott példáját adta annak, hogy a kutya néha előbb ugat, mintsem a pénz megszólalna.

Moment Captured on Celluloid

We often hear the worn-out phrase “everything was better in the past”. Human relationships were built in real life and not virtually; instead of throwaways and replacements culture aimed at establishing permanent values, and all in all, life was better. Hungarian cinematography has joined this nostalgic squad, since all millennial films were just mere efforts in miming foreign movies and operating with cheap jokes. Yearning for the golden age, however, is just a hazy illusion in dreamland, and by just taking a closer look, we will find some genuinely great Hungarian films out there that we might have missed.

Tamara / Szabolcs Hajdu (2003)

Demeter Játék is a famous and talented photographer, but for some reason he loses faith in his skills, and sinks into depression so deeply that he is hardly able to get dressed in the morning, not mentioning going to work. His wife-cellmate tries to keep their life on the right track and attempts to revive the slumbering spark between them. The only thing that could shake the little commune's life, living outcast on a faraway farm, is the sudden arrival of a stranger. And that stranger arrives, coming from the city, wearing a miniskirt and looking pretty. The stranger was brought by Krisztián, Demeter's brother, and with her tranquility she brings the threats of the outside world along with herself. The farm functions as an extension of Demeter's mind where other people appear only as small figurines, while the space overcrowded with colourful cows and chickens serves as a bizarre scene for the love-multiangle. The storyline is made up of absurd fragments arising from the artistic- and love-crisis. Although Tamara is one of Szabolcs Hajdu's earliest works, it is greatly representative of his own surrealist aesthetics and directorial character-marks.

Womb / Benedek Fliegauf (2010)

Shot in English with a cast partly of foreigners, Fliegauf Benedek's drama Womb is an excellent piece of filmography even at an international scale. The plot is set in a small village at the North Sea and starts off with the idyllic love of two adolescents, Rebecca and Thomas. Their happiness soon reaches an end when the girl has to move to Japan. Twelves years later, upon returning to the island, the pair is finally reunited and continue where they left off. Fate, however, separates them for a second and final time when Thomas loses his life in a car accident. Rebecca is unable to cope with the loss, and decides to give birth to the man's clone - making her both the lover and mother of the newborn boy.

Tamara / Hajdu Szabolcs (2003)

Játékos Demeter híres és tehetséges fotográfus, de valamilyen oknál fogva megrendült a hite saját kvalitásait illetően, és olyan mélyre csúszott a depresszió leejtőjén, hogy nemcsak dolgozni, de felöltözni sem tud. Felesége-rabtársa próbálja egyenesben tartani életüket, és feléleszteni a szunnyadó lángot. Ám ahhoz, hogy felkavarodjon az állóvíz a világtól elszeparált tanyán élő kis kommuna életében, egy idegen váratlan érkezése szükséges. Az idegen pedig a városból jön, magassarkúsan, miniszoknyásan. Demeter testvérével, Krisztiánnal érkezik a jövevény, aki a maga csendességével a külvilág fenyegető veszélyét hozza magával. A tanya egyszerre funkcionál Demeter kiterjesztett elméjeként, ahol a többi ember mindössze apró játékfiguraként tűnik fel, ugyanakkor a színes tehenekkel és tyúkokkal telezsúfolt környezet bizarr színtere a bonyolult szerelmi sokszögnek. Az alkotói és szerelmi válság frusztrációinak abszurd fragmentumaiból áll össze a történet. Hajdu Szabolcs egy korai alkotása a Tamara, mégis remekül kidomborodnak a rendezőre jellemző karakterjegyek és a szürrealitás esztétikuma.

Méh / Fliegauf Benedek (2006)

Fliegauf Benedek angol nyelven, félig külföldi stábbal forgatta a Méh című drámáját, és nemcsak magyar, hanem nemzetközi mércével mérve is kiváló filmet alkotott meg. A cselekmény az Északi-tenger partján fekvő apró falucskában, két gyerek, Rebecca és Thomas szerelmével kezdődik, az idill azonban hamar felbomlik, mivel a lánynak Japánba kell költöznie. Tizenkét év múltával tér csak vissza a szigetre, de a gyerekkori szerelem ugyanott folytatódik, ahol abbamaradt. A sors azonban másodjára is közbeszól és elválasztja a fiatalokat, Thomas életét veszti egy autóbalesetben. Rebecca képtelen feldolgozni a veszteséget, ezért úgy dönt, megszüli a fiú klónját – egyszerre lesz anyja és szerelme az új lénynek.

Though dealing with moral-ethical issues of cloning and whether we have the right to intervene nature's laws, Womb never becomes a sterile, future-oriented sci-fi. Rather, it shows how people try to utilise technological advancement for their own happiness. In its deepest layers, the film is an attack on the fundamentals of humanity preoccupied with singularity and uniqueness, investigating the frustrating questions of "who am I" and "where do I come from". And it does so framed by the numbing stillness of the breathtaking Northern landscape, where time seems to have frozen.

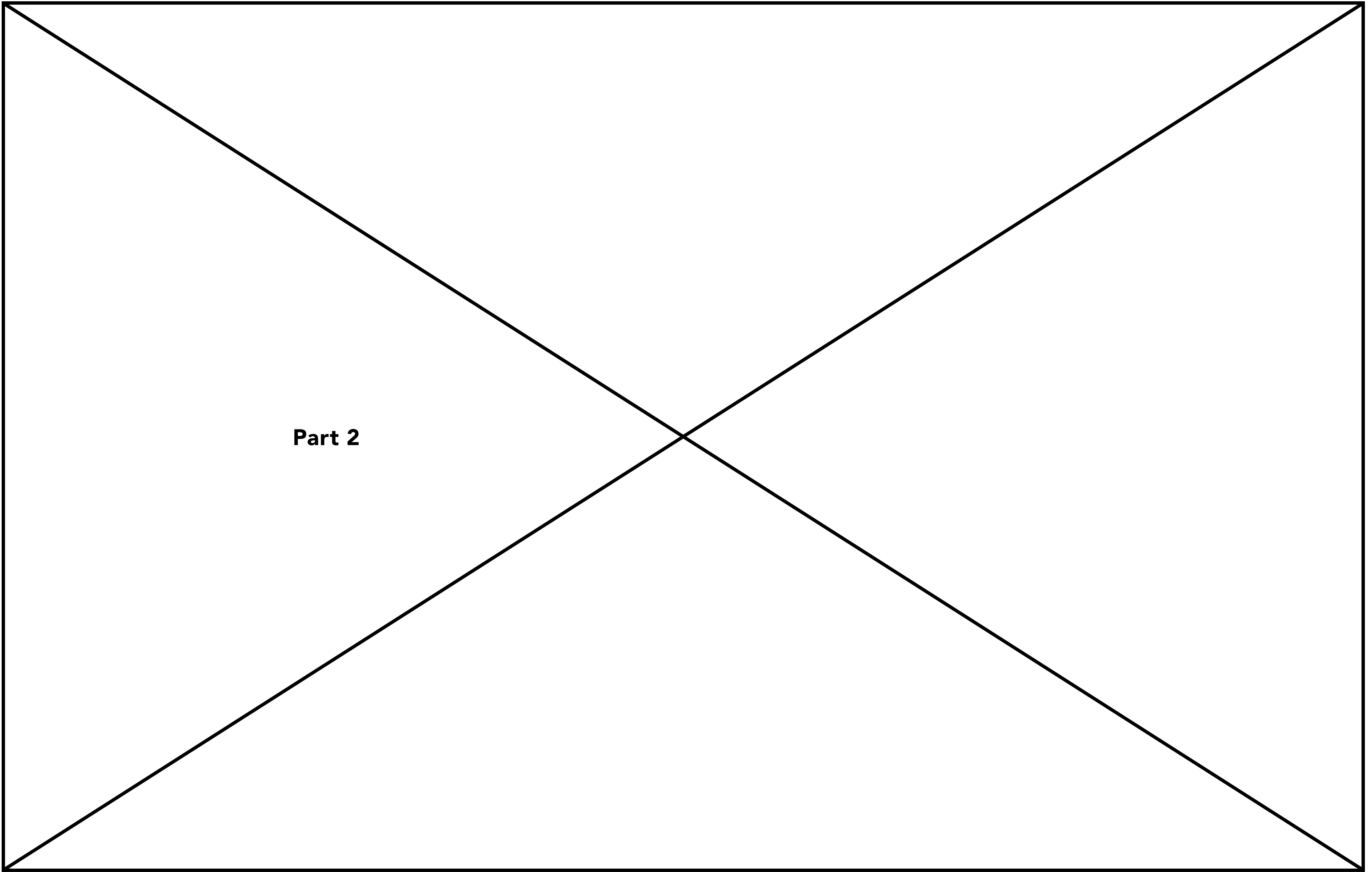
Car Park / Miklauzic Bence (2014)

Like the previous films, Car Park also depicts how the delicate balance of an enclosed universe gets dismantled. Car parks set up on empty lots between two buildings is as typical of the Budapest landscape as the Heroes' Square or the Buda Castle. On one of those inner-city prairies, a strange duel begins between the owner Légiós and Imre, a businessman racing in on a Ford Mustang. As the latter one wants a parking space that the lot's tongue-tied monk would not let him take. The two men start a complicated psychological game, and the deeper they delve into the fight the more they finish not only each other but their surroundings as well. Seemingly, the fight around the parking lot is beyond any reason, but as the events progress, we get a better understanding about the motivation behind the modern-day David's and Goliath's acts, and we comprehend that sometimes there are more complex issues behind a man's actions than we would have thought upon first glance. Invoking a classic genre like western is a real challenge in itself, especially if it is transplanted to the urban landscape of Budapest. Despite the witty main idea, critics were lacking a certain plus from the Car Park; nevertheless, even if not perfect, the film proves to be a distraction from the thoughtful kind.

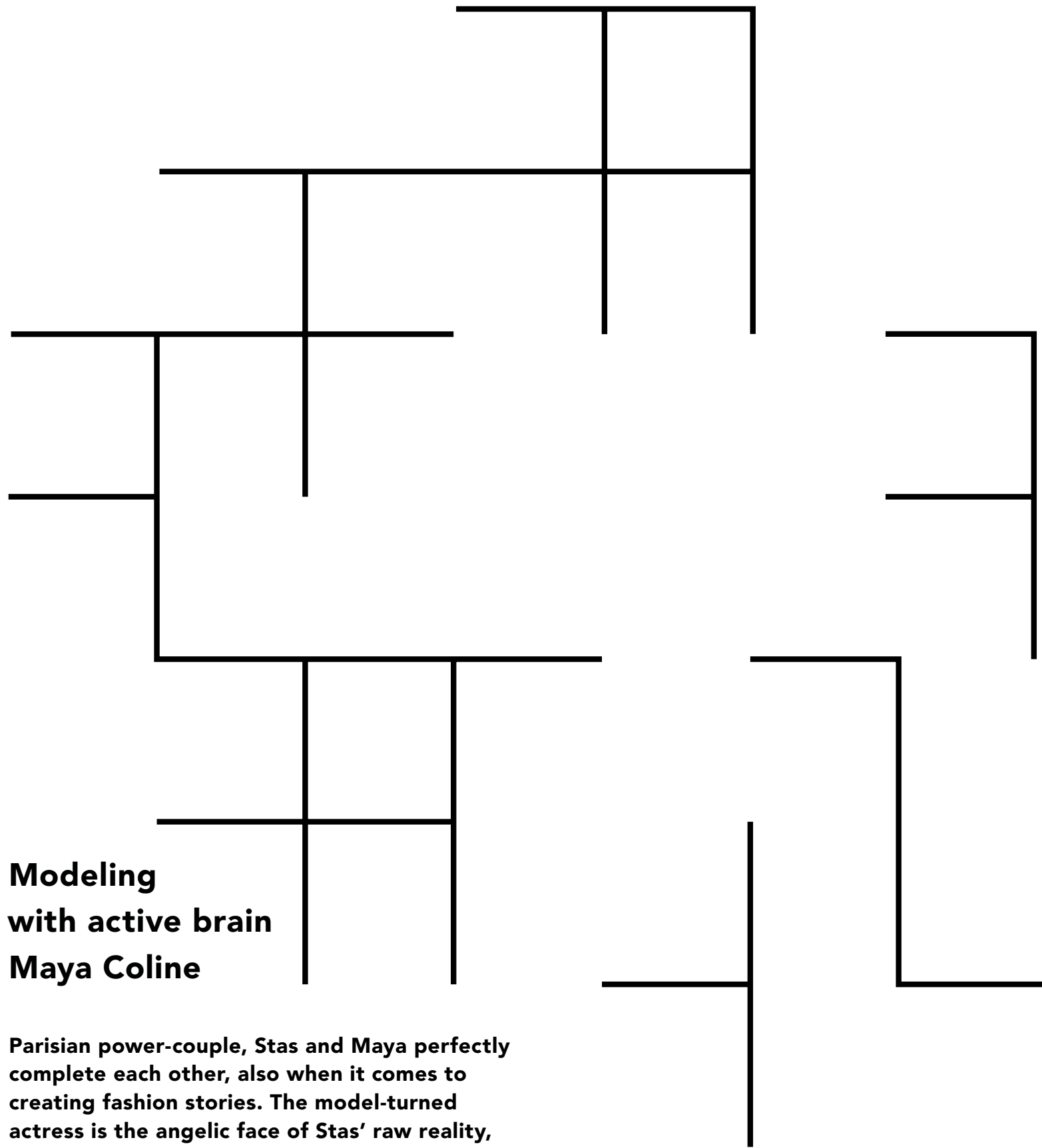
A Méh nem válik steril, jövőorientált sci-fi mozivá, a klónok és az élet rendjébe való beavatkozás etikai-erkölcsi kérdése mellett, inkább csak azt mutatja meg, miként próbálják az emberek a technika fejlődését saját boldogságuk szolgálatába állítani. Legmélyebb rétegeiben a film az egyediség és megismételhetlenség tudatában vergődő emberi faj alapjait támadja azáltal, hogy a „ki vagyok” és „honnan származom” frusztráló kérdéseit feszegeti. Teszi mindezt a lélegzetelállító északi táj dermesztő csöndjétől keretelve, ahol szinte konzerválódott az idő.

Parkoló / Miklauzic Bence (2014)

Az előző filmekhez hasonlóan, a Parkoló is egy zárt világ kényes egyensúlyának megbomlását mutatja be. Budapesthez a bérházak között megbúvó üres telteken létesített parkolók ugyanúgy hozzátartoznak, mint a Hősök tere vagy a Budai Vár. Az egyik ilyen belvárosi sztyeppén különös párharc indul a tulajdonos, Légiós és egy Ford Mustangon bevágató gazdag üzletember, Imre között. Utóbbi ugyanis egy olyan parkolóhelyet szeretne megkapni, amit a parkoló hallgatag szerzetese nem enged a számára. A két férfi bonyolult pszichológiai játszmába kezd, és ahogy egyre mélyebbre süllyednek a viadal hevében, nemcsak egymást, de lassacskán környezetüket is felőrlik. Szinte teljesen értelmetlennek látszik a parkolóhely miatt kirobbantott háború, de az események előrehaladtával egyre jobban megértjük a motivációkat és mozgatórugókat, amik a Dávid és Góliát modern alakjait megtestesítő férfiakban munkálnak, és megértjük: néha sokkal bonyolultabb okok húzódnak meg egy ember tettei mögött, mint azt első pillantásra gondolnánk. Az olyan klasszikus zsánerek, mint a western, önmagukban is komoly kihívást jelentenek, pláne ha városi környezetbe, Budapestre akarja átültetni valaki. Az alapgondolat ötletes íve ellenére sok kritikus hiányolt valami pluszt a Parkolóból, pedig ha nem is hibátlan film, elgondolkodtatót kikapcsolódás.

Part 2

Modeling with active brain Maya Coline

Parisian power-couple, Stas and Maya perfectly complete each other, also when it comes to creating fashion stories. The model-turned actress is the angelic face of Stas' raw reality, which explores eroticism and the role of fashion models from a bold direction. We have seen it before: the photographer and her muse, inspiring and pushing each other in new directions, and taking pictures along the way. We talked to Maya about Stas, modeling, acting and: selfies.

How do you act differently in front of Stas' camera compared to other photographers?

It can be really different to pose in front of someone you don't know than in front of someone you do. The reason is that there is a separation between myself inside of my social image and the way how I act for the camera (thanks God!). So as soon you let a photographer know you, you can suddenly feel a certain pursuit to start acting in a different way, a more unnatural one. You can have the same feeling if you go to an acting class, smoke a cigarette with your colleagues and then when you go in the class and you must cry in front of them, it's really strange. You let anyone in front of you discover a side of your personality which you normally hide, or your body resources and all you can do with it.

Stas knows me really well but it happened that I felt shy when I was modeling for him. Even to totally lose control because I was afraid to disappoint him as the "model Maya" and that it's going to make an impact in his global vision of me. However with time my confidence in myself and in his full consideration of me was growing and now I can feel more comfortable, then the pleasure of the shooting comes. In our last shooting I didn't have fear of judgement and I was wondering to shoot again again again because I wanted to continue this good feeling.

I think that a good shooting is made when model and photograph are accomplices or eventually when the photographer is in total admiration for his model. It's something I figured out not so long ago.

So in general with other photographers I try to : first not to speak too much, so I let them find the mystery in me and let them dream part, to make them understand that I want to collaborate, to be confident in what they want and then to give my proposition of pose in this direction.

Máshogy viselkedsz a kamera előtt, mikor Stas fotóz téged?

Nagyon más, mikor valaki olyannak pózolysz, akit ismersz, szemben azzal, mikor nem találkoztál még a fotóssal. Ennek az az oka, hogy a kép, amit a körülöttem lévő embereknek mutatok és az, ahogy a kamera előtt viselkedem, teljesen eltér (hál' Istennek!). Amint engedted a fotósnak, hogy megismerjen téged, hirtelen elkezdesz kicsit természetellenesebben pózolni. Ezt ahhoz az érzéshez tudnám hasonlítani, mint mikor a színházi próbákon egyszer még a kollégáiddal cigizel, majd be kell menned és el kell játszaniod előttük, hogy sírsz. Nagyon furcsa érzés. Ilyenkor megmutatod az embereknek egy olyan oldaladat, amit egyébként nem láthatnak, és felfedezhetik, hogy miket tudsz csinálni a testeddel.

Voltak olyan fotózások, mikor még Stas előtt is szégyellős voltam, nem akartam csalódást okozni mint a "model Maya", hiszen ez a rólam alkotott teljes képét befolyásolná. Most már magabiztosabb vagyok, a rólam alkotott képében is biztosabb vagyok, és sokkal szívesebben fotózom vele. Legutóbbi fotózásunkkor semmi ítéletet nem éreztem a részéről, és csak fotózni akartam újra és újra, nem akartam, hogy vége legyen!

A modell és a kép úgy mond 'büntársak' kell, hogy legyenek, ahhoz hogy jó anyag szülessen, illetve a fotósnak teljes csodálattal kell fordulnia a modell felé. Erre nemrég jöttem rá.

Szóval más fotósok esetében először mindig csendesebb vagyok, hogy rejtélyesnek gondoljanak, idealizáljanak és elkezdjenek álmodozni, másrészt pedig a tudtukra adom, hogy együtt szeretnék működni, hogy biztosak legyenek abban, amit szeretnének, majd ebbe az irányba elindulva a legjobb tudásom szerint pózolólok.

How do you see the modeling industry these days? How did you turn to acting?

I see the modeling industry as a really vast empire led by people who are not always the most talented in the aesthetic field. I would like fashion world to be more selective in a way. I think I separated my job in two kind of possible directions. Jobs where I think everything is ugly or even ridiculous but can bring you a lot of money, I will call it bad commercial content. And an other part which often brings you only pleasure and good vibes. I was often angry about my agency to choose for the composition of my book the worst picture I have.... Then I understand that it's just a different direction that they can make money for me with. I think fashion is changing a lot though, models are showing more of their own personality nowadays. By Instagram they can show for example what they like and what they think is good. I am happy about that and I think fashion is getting more and more expressive in a way. I am also more selective than when I was young with the shoots I am doing, I have a clearer vision of the direction that I want my image to follow.

In fashion, even if you are a model it's important to be respecting who you are, you are responsible of the image that the production will build with you and so you need to attract good association. Then you can get even more of your kind of jobs, the ones that you love doing. It's like a circle.

Acting is my intellectual need, which I missed early when I started modeling. In acting you learn how to deepen your mind to give a perfect interpretation of a character. It's really interesting. It can be seen like modeling with active brain. You create the life of someone within your body but at the same time you don't forget anything about who you are.

We love your instagram! What do you think of selfies in general?

I think in general selfie makes people understand different faces of themselves. I think it's a funny game. Everyone can be part of this game and all their faces are interesting in some way. I think also with selfies you control the image you want to show of yourself. Have you been watching yourself for a long time in the mirror when you were a child? It reminds me that, but it's actually not who you are but who you can be or who you can show you are.

Hogyan látod a modellszakmát? Hogyan kezdted el színészetel foglalkozni?

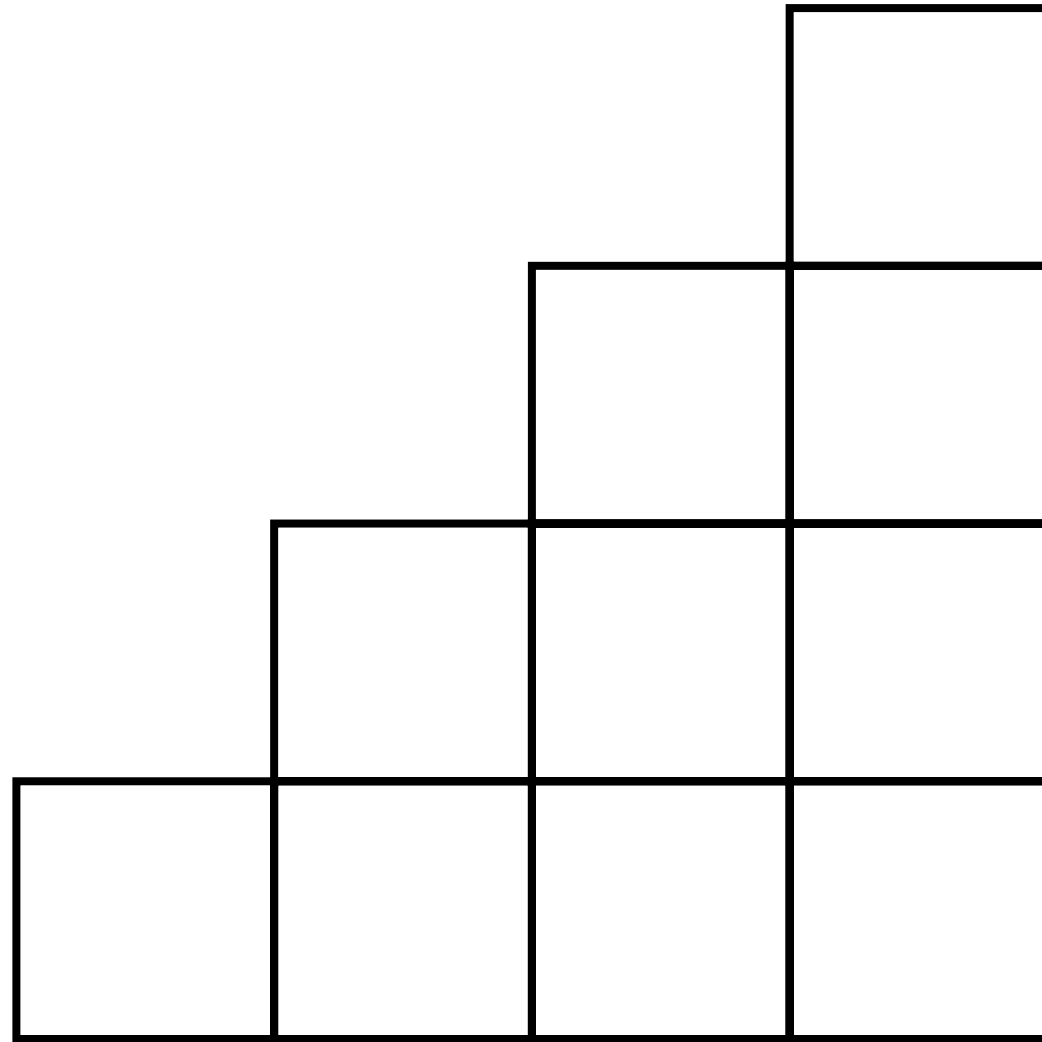
Szerintem a divatszakmában manapság nagyon sok ember kerül vezető pozíciókba, anélkül, hogy kreatív területen tényleg igazán tehetségesek lennének. Lehetne a divatszakma egy kicsit szelektivebb is. Két csoportba szoktam osztani a munkáimat: vannak olyanok, ahol azt gondolom, hogy minden csúnya és ízléstelen, de sok pénzt keresek vele; és vannak olyanok, amik mindössze pozitív energiával töltenek fel és nagyon élvezem csinálni őket. Gyakran voltam mérges az ügynökségemre, hogy a legelőnytelenebb képet választják a sed kártyámra, de aztán mindig rájövök, hogy ez az a vonal, amin haladva több pénzt kereshetek. Egyébként szerintem mostanában sokat változik a divat, örülök annak, hogy a modellek is megmutathatják az igazi személyiségüket. Az Instagram is jó erre, könnyű megmutatni a saját ízlésedet és hogy mi az, ami neked tetszik. Szerintem ezzel egyre kifejezőbbé válik a divat. Én is tisztában vagyok azzal, hogy milyen a saját stílusom és hogy milyen munkákat szeretnék elvállalni, és igyekszem ebbe az irányba haladni.

A szakmában nagyon fontos az, hogy milyen képet alakítasz ki magadról, hogy milyen image-et építenek neked, hiszen ezzel tudsz további klienseket magadhoz vonzani. Így még több olyan partnert szerzel, akikkel nagyon szívesen dolgozol, ez egy ilyen körforgás.

Intellektuálisan szükségem van a színjátszásra, már akkor is hiányzott ez, mikor elkezdtem modelkedni. Mikor el kell játszani egy karaktert, meg kell tanulnod beleélni magad a szerepébe, majd azt tolmácsolnod kell a közönség felé. Ez nagyon érdekel. Mondhatjuk azt is, hogy ez modelkedés aktív aggyal. Megszületik egy karakter a testedben, de közben nem felejtet el, hogy ki is vagy valójában.

Imádom az instagramodat! Mit gondolsz a szelfikről?

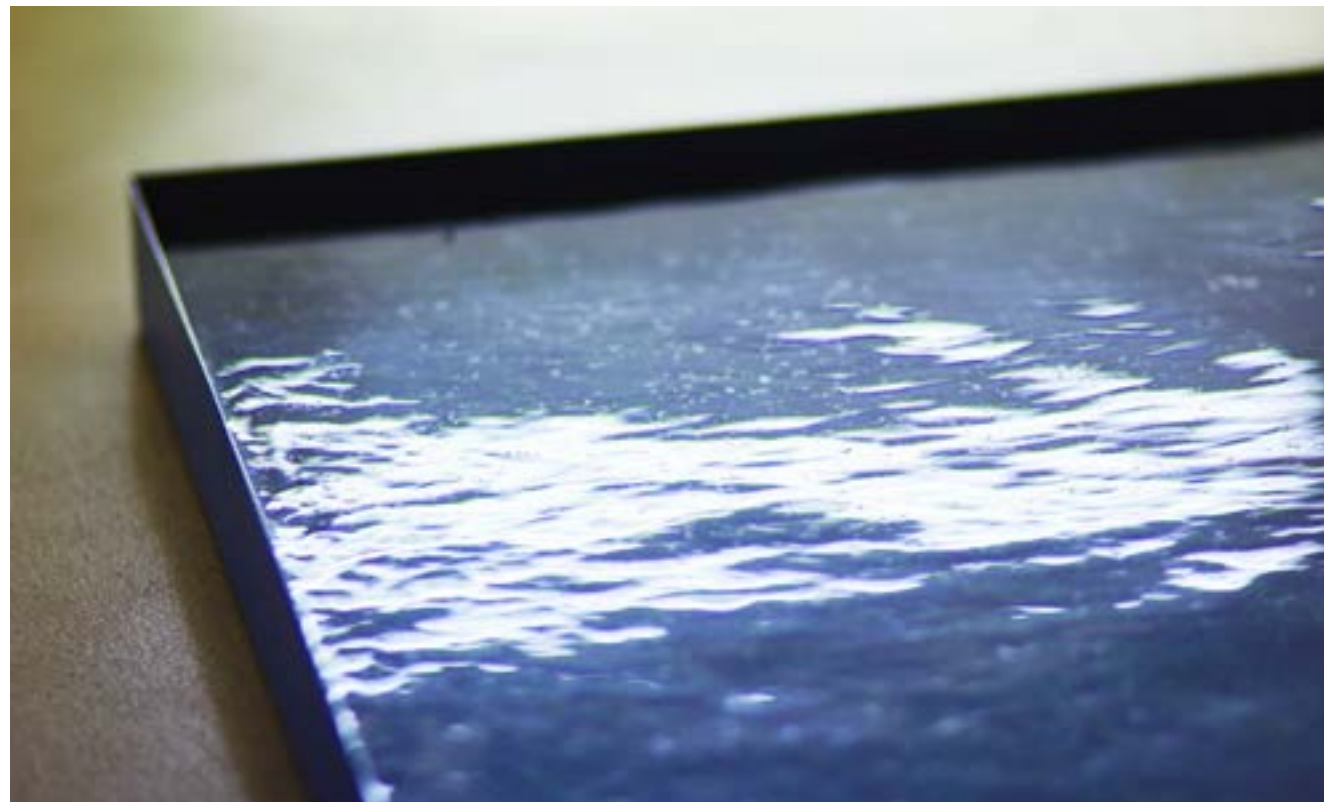
Szerintem vicces dolog, segít az embereknek megérteni, hogy milyen különböző arcaik vannak. Ennek a játéknak mindenki részese lehet, és minden arc érdekes valamilyen módon. Ezekkel a képekkel azt is befolyásolod, hogy az emberek mit gondolnak rólad. Gyerekkorodban te is bámultad magad hosszú ideig a tükörben? Ahhoz tudnám hasonlítani, csak itt nem arról van szó, hogy ki vagy valójában, hanem hogy ki lehetsz, vagy hogy ki akarsz lenni.

New ways

Kiss Adrian does not only have a full-time job, but also a rapidly upsweeping career. The Hungarian artist has Rumanian origins and is an insider at the art scene of London. His exhibition at the Horizont Gallery, Budapest intrigued us to ask the secret of this cheekily young artist. At his studio we found out what could be the source of his infinite energy and productivity: neat time managing.

Tell us about your childhood!

I lived in a social realist mine village 20 kilometers from Csíkszereda, so I grew up amongst similar architectural forms. That might be the reason why these characteristic signs became the base of my artwork. In consequence I realized how much I'm attracted to objects that have sexuality. These objects can be linked to sex: male, female. Anthropomorphic.

Is the tower block a man?

Tower blocks are an interesting topic, the trouble is that they are too square. Rather women. But I wasn't thinking about large objects like this, let's rather look at these two bottles: (he points at the table) both of them are men, but if there was a Coca-Cola, that's more feminine.

Is anonymity part of your conscious personal branding?

Recognition is an important part of each artist's path, since if they want to be salable they need to become recognizable for the customers. Right now I don't want a brand, because I feel like my knowledge regarding materials and procedures is so limited that I'd like to experiment for a while. I'd like to gain a lot of knowledge in order to realize artworks that are the most perfect in my vision.

Do you feel a guideline in your artwork?

My artwork has a visual narration, and I've always wanted to get rid of it. I don't like when people recognize my work, because

Mesélj a gyerekkorodról!

Egy Csíkszeredától 20 km-re lévő szocreál bányavárosban laktunk, tehát olyan közegben nőttem fel, ahol jellemzőek a hasonló építészeti formák, ezért válhattak ezek a jegyek a munkáim alapvető részévé. Ennek következtében jöttem rá arra is, hogy mennyire vonzódom az olyan tárgyakhoz, amelyeknek van szexualitásuk. Ezek a tárgyak nemhez köthetőek, férfi, női. Antropomorf.

A panelház akkor férfi?

A panelház érdekes dolog, az a baj, hogy túlságosan kocka. Inkább nő. Ilyen nagy tárgyakban nem gondolkodtam, sokkal inkább használati tárgyakban. Ez a két vizespalack itt (az asztalra mutat) mindkettő férfi, de ha már Coca-Cola lenne, az már nőiesebb.

Az esetekben lehet az tudatos brandépítés, hogy nem akarsz, hogy felismerhetőek legyenek a munkáid?

Ez nagyon fontos lesz minden művész karrierje során, mivel ha eladható akar lenni, akkor kötelező felismerhetővé válni a látogatók számára. Én nem szeretnék egyelőre brandet magamnak, mert úgy érzem, hogy annyira limitált a tudásom az anyagok, az eljárások terén, hogy egyelőre kísérletezni szeretnék. Sok tudásra szeretnék szert tenni, hogy aztán megalkothassam azokat a munkákat, amelyek számomra a legtökéletesebbek.

Érzel a munkásságodban valamilyen irányt?

Van egy vizuális narrációja a munkáimnak, de ettől valahogy mindig meg akarok válni. Nem szeretem, ha az emberek ráismernek

at each project I use different references. But there is a link between the works that remains the same and that I can't let go. This is the reason why I'm taking a short break. I'm going to travel to learn using new softwares that enable me to work on new mediums so that this narration stops.

Do you think that there will be a point, when it occurs?

The maximum is a state in which I'm so confident in a project, a visual or conceptual narration, that I'll carry on until I get bored of it. I think that this is what recognized artists do: they have an idea and work on it or 10 years, until they get bored of it. What I can do right now is to work on it for one year.

I want to find a new set of ideas, a new range of interests. I usually start out not with materials, but with forms. Then, as a designer I append the materials and complete the product. This is part of the reason I start a painting with steps that I don't think through, rather just improvise. The total effect of these two is very important in all of my works.

Do you think, at this point, that the work shouldn't be perfect?

Perfection is problematical. I don't want to ruin it, just want to avoid artificiality. At the exhibition at the Horizont Gallery I decided not to overthink my decisions and to choose according to my intuitions. I wanted to create five artworks, I woke up, had an idea, wrote it down or drew it and said that it's the one. Earlier there was a brutal artistic process at Trafó, there I had no idea to could carry on, so I sat down and started to draw. I made inspirational folders that I can look through sometimes, and if I like something I draw it. But actually drawing is only my secondary activity. I rather think.

No way...

YES. When people ask what I do when I'm working, this is it. Before going to sleep and closing my eyes I can think for an hour about locations, objects, colors, lights. When I have all of them the next day I come in I draw or write down my idea. After a couple of weeks I look at it, and if I still like it, I know that it will work; if not, than it was only an inflammation.

Is this a work process that you developed?

I have to work 40 hours per week at a place, so I have little time to experiment. I have to make the most out of the time when I'm at my workplace. There I secretly do my own studio work and research, on 2-3 monitors. According to my job I'm coordinating people, telling English gentlemen when to start working, what to do and while I talk to them I draw.

An idea is always altering while I or others work on it. But if you outsource the artwork (leaving it to the locksmith or the leather designer) it won't change so much during the process, because you aren't there. But staying in touch is very important so that they don't try to integrate their own taste. It's the same with the vases: if you made a vase now, you would

a munkáimra, mert projektenként mindig teljesen más referenciákat használok. Van egy futó szál a munkák között, bizonyos pontig ugyanaz marad és mégsem lehet tőle megválni. Ezért fogok most egy rövidebb szünetet tartani. Utazni fogok, megtanulni új szoftvereket, amelyekkel tudok új médiumon dolgozni, hogy ez az állandó narráció elszakadjon.

El fog jönni egy olyan pont, amikor elmondhatod, hogy ez bekövetkezik?

Maximum egy olyan állapot lesz, hogy annyira magabiztos leszek egy projektben, egy vizuális vagy konceptuális narrációban, hogy azt addig csinálom, amíg meg nem unom. Szerintem ezt csinálják azok a művészek, akik már elismertek, hogy van egy ötletük és azon dolgoznak tíz évet, amíg meg nem unják. Én most ott tartok, hogy van egy ötletem és dolgozom vele egy évet maximum.

Szeretnék most egy új ötletelmazt találni, egy új érdeklődési kört. Nem szoktam anyagokkal elindulni, inkább formákkal. Azokhoz mint egy designer hozzáfűzök anyagokat, és megcsinálom a terméket. Ezért is szoktam olyan lépésekkel hozzálátni festményekhez, amiket nem gondolok át, inkább csak rögtönzők. Ennek a kettőnek az összhatása az, ami fontos nekem minden munkában.

Ennél a pontnál gondolsz arra, hogy ne legyen tökéletes?

A tökéletes az nagy gond! Nem akarom elrontani, csak ne legyen annyira mesterkél. A Horizont Galériában születő kiállításnál eldöntöttem, hogy nem fogom nagyon átgondolni a döntéseimet, hanem mindig kiválasztom azt, ami megérezésre jó lesz. Csinálni akartam öt munkát, felébredtem, lett egy ötletem, leírtam vagy lerajzoltam, és azt mondtam, hogy jó, akkor ez lesz!

A Trafóban korábban brutális alkotói folyamat volt, ott nem voltak olyan ötleteim, amikből esetleg továbbiakat tudtam volna szőni, hanem leültem és elkezdtem rajzolni. Vannak inspirációs mappáim, amiket néha átfutok, és ha van valami, ami tetszik, akkor lerajzolom. A rajzolás egyébként inkább egy másodlagos tevékenység. Inkább gondolkodni szoktam.

Ne...

DE. Kérdezik, hogy mit csinálok, mikor dolgozom, hát ezt. Elalvás előtt, mikor lefekszem és becsukom a szemem, egy órát tudok azon gondolkodni, hogy hol, mi milyen színű, honnan süssön a fény... Ha ezek megvannak, akkor másnap bejövök és leírom vagy lerajzolom őket, majd egy-két hét múlva előveszem a rajzokat, és ha még mindig tetszenek, akkor tudom, hogy azok működnek. Ha nem, akkor csak egy fellángolás volt.

Ez egy általad kifejlesztett folyamat?

Van egy munkahelyem, ahová be kell járnom heti 40 órában, ezért kevés idő jut arra, hogy kísérletezzek. Így ki kell használnom azt az időt, mikor a munkahelyemen vagyok, és ott is ezzel tudok foglalkozni. Ott titokban dolgozom a műtermi munkámon, a kutatómunkát is ott szoktam csinálni, két-három monitoron. A munkám szerint embereket koordinálok, hogy mit csinálják

integrate things from your subconscious, and for example it would be interesting whether it would turn out to be male or female. This is a psychological exercise, like interpreting children's drawings.

How do you relate to your artworks? It goes through people, they do something with it and you get it back. Still, it's different from a vase.

I like vases much more! I'm not attracted to my works as if they were my own. Rather as if I minted them and they were made on a conveyor belt. But if I make the works with my own hands, sexuality gets in the foreground, because you constantly touch the material. However, I don't like these pieces after completing them, because I only see their mistakes. They start rusting and nothing's prettier as time goes on... I either try to sell them immediately or reverse them. I have this perversion, that the less someone likes my artwork, the more I do: then it remains a secret to me, and so maybe you only don't like it because you don't understand it. That's what I think quietly.

Is there a thought of yourself in your head? A picture of Kiss Adrian?

I don't want to possess any characteristics, I'd like to change the way I think and relate to people, work and ideas constantly. I think that naming yourself is a conceited thing. Others should decide and not you. By the way, I've always written my name, Kiss Adrián with an accent, but as I recently looked at my ID I figured that the correct version is Kiss Adrian, without an accent.

How often do you follow up on young artists' work?

I have this interesting tendency that I don't like to follow artists and direct references concerning this profession. I only go to a few exhibitions and check a few artists. However I'm interested in applied arts, fashion, textile, leather, design, music and all other mediums of culture, these all serve as inspiration. If I actively followed up on artists, they would influence me. I don't want to take the ideas they use, not even subconsciously.

We feel like you apply quite modern materials and forms and still sometimes you use very simple materials. Which direction do you prefer?

I'm really interested in motion picture, kinetics, voice- and light technology. I'd like to work on films and integrate videos to the installations. I'm missing the voice component a lot. I'd like to make some changes, so that the artworks won't be quiet. I think it's disturbing that nothing happens to them while they are on the wall. This is the first exhibition in which something happens to the objects and all of them are somehow in motion.

Where is it easier to settle down as an artist?

In London there are a lot of aspiring artists of my age; in contrast I figured that in Budapest not many people of my generation are willing to deal with art every day without giving up. I think that this is a great place to start something, such as developing a portfolio.

nak, angol gentlemaneknek kell megmondanom, hogy mikor kezdjenek el dolgozni és miközben beszélék velük, rajzolgotok.

Folyamatosan változik egy ötlet, miközben készítem vagy készítek mások. De ha kiadod a kezedből a munkát (például lakatosra, bőrművesre bízod), akkor nem fog olyan sok változni a készítés közben, mert nem vagy ott. Viszont folyamatosan kommunikálni kell velük, hogy ne próbálják meg integrálni a saját ízlésüket. Ez a helyzet a vázákkal is. Ha most csinálhatnál egy vázát, akkor a tudat alatti dolgokat integrálnád a vázába, és nagyon érdekes lenne, hogy az a váza férfi vagy nő lenne például. Ez olyan, mint egy pszichológiai feladat. Mint mikor a gyerekrajzokat próbálják boncolgatni...

Milyen a viszonyod a munkáidhoz? Átmegy embereken, csinálnak veled valamit, majd visszakapod. Mégis más, mint az agyagváza...

A vázákat sokkal jobban szeretem! Nem vonzódok a munkáimhoz úgy, mintha a sajátjaim lennének. Inkább úgy, mintha én találtam volna ki, és elkészítették volna őket egy futószalagon. Viszont ha a saját kezemmel készítem el, akkor inkább a szexualitás kerül elő, hiszen folyamatosan hozzáérek az anyaghoz. Miután elkészítettem ezeket, már nem szeretem, csak a hibákat látom bennük, elkezdnek rozsdásodni, és egyáltalán semmi nem szépül az idővel. Vagy megpróbálom eladni őket sürgősen, vagy megfordítom őket. Van egy olyan perverzióm, hogy ha valakinek nem tetszenek a munkáim, akkor nekem annál jobban. Mert akkor az titok marad számomra, hogy lehet, hogy neked azért nem tetszik, mert te nem érted. Ezt gondolom magamban.

Van a fejedben egy kép magadról, hogy ki az a Kiss Adrian?

Nem szeretnék semmifajta tulajdonságot magaménak tudni, szeretném azt folyamatosan változtatni, ahogyan gondolkodom és viszonyulok emberekhez, a munkáimhoz és az ötleteimhez. Beképzelt dolognak tartom, hogy elnevezd magad bárminek. Ezt másnak kell eldöntenie, nem nekem kell megmondani. Amúgy eddig mindig aláírtam a nevemet, Kiss Adrián ékezettel, de most nemrég megnéztem a személyimemet, és rájöttem, hogy helyesen Kiss Adrian ékezet nélkül.

Mennyire követed a hasonló fiatal alkotók munkáját?

Van egy érdekes jellemzőm, miszerint nem szeretek annyira művészeket követni és direkt referenciákat, amik a szakmával foglalkoznak. Kevés kiállításra megyek el, kevés művészt nézek meg. Viszont az iparművészet, a divat, a textil, a bőr, a design, a zene, a kultúrának az összes maradék médiuma érdekel, és inkább ezek inspirálnak. Ha nagyon aktívan követném a művészeket, akkor befolyásolnának. Azokat az ötleteket, amiket ők felhasználnak, nem szeretném tudat alatt sem átvenni.

Van egy olyan érzésünk, hogy modern, újszerű anyag- és formahasználattal dolgozol, közben pedig néha egészen egyszerű anyagokat használsz. Mi felé mennél tovább?

A mozgókép nagyon érdekel, a kinetika, a hang- és fénytechnológia. Szeretnék filmekkel is foglalkozni, videókat integrálni

Why do you think that there are only a few fine artists of your generation in Budapest?

In my opinion it's because they don't want to leave Hungary, but in fact if you want to be a fine artist and you don't leave your home, there's only a tiny chance to reach your goals. Only a few galleries can represent an artist at a level that provides subsistence. It works better abroad.

How do you think traveling influences your vision and personality?

Very much. I realize how lucky I am and how much I can thank to my parents who dragged me from one country to another. The education differs in each country and I was lucky enough to experience it. I learnt Hungarian and English language. When I lived in Hungary, I wanted to be engaged in arts in high school, but no one advised me to do what I love, so I did what seemed to be practical. I was thinking about economics and information technology, but when we moved to London I found art again at the drawing lessons. The Hungarian mentality in education is totally different: students are intimidated to learn for the next lesson to succeed at the tests...

What was your secret to be accepted to the school in London?

I could only thank my high school teacher. In London in the last two years of high school you can choose 3-4 subjects to do your A levels. I was only able to choose 3: fine and applied arts, mathematics and design and technology. There was barely anyone who took up art at school. I once stole the key to one of the classrooms and had it copied. I skipped maths and design lessons and worked on my art pieces at that classroom. I painted and drew and created an enormous portfolio in one year while I failed maths. When I applied to the university my portfolio was much larger than others', they saw that I'm hard-working, while I was only using time differently. Now I do the same thing, drawing at my workplace.

installációkban. A hang része nekem nagyon hiányzik. Szeretnék változtatni, hogy a munkák ne legyenek csöndesek. Mert ott vannak a falon, és kicsit nyugtalanító, hogy nem történik velük semmi. Ez lett most az első olyan kiállítás, hogy a tárgyakkal valami történik, mindegyik valamennyire mozog.

Hol könnyebb művészként elhelyezkedni?

Londonban rengeteg a korombeli képzőművész, aki szeretne előrelépni, itthon pedig úgy vettem észre, hogy ebben a korosztályban nagyon kevesen vannak, akik napi szinten ezzel foglalkoznának és nem adják fel a reményt. Budapest kiváló ugródeszka arra, hogy itt elkezdj valamit, esetleg egy portfóliót építs fel.

Miért gondolod, hogy a te korosztályodban kevés a képzőművész Budapesten?

Szerintem azért, mert nem akarnak elmenni innen, sok ember nem akarja itt hagyni Magyarországot, viszont ha nem hagyod el az otthonodat és képzőművészként szeretnél dolgozni, akkor kevés esély van arra, hogy elérd, amit szeretnél. Nagyon kevés olyan galéria van, amelyik úgy tud reprezentálni egy művészt, hogy az havi szinten kapjon annyi fizetést, amiből meg tud élni. Külföldön ez jobban működik.

Szerinted hogyan befolyásolta az utazás a nézeteidet és a személyiségedet?

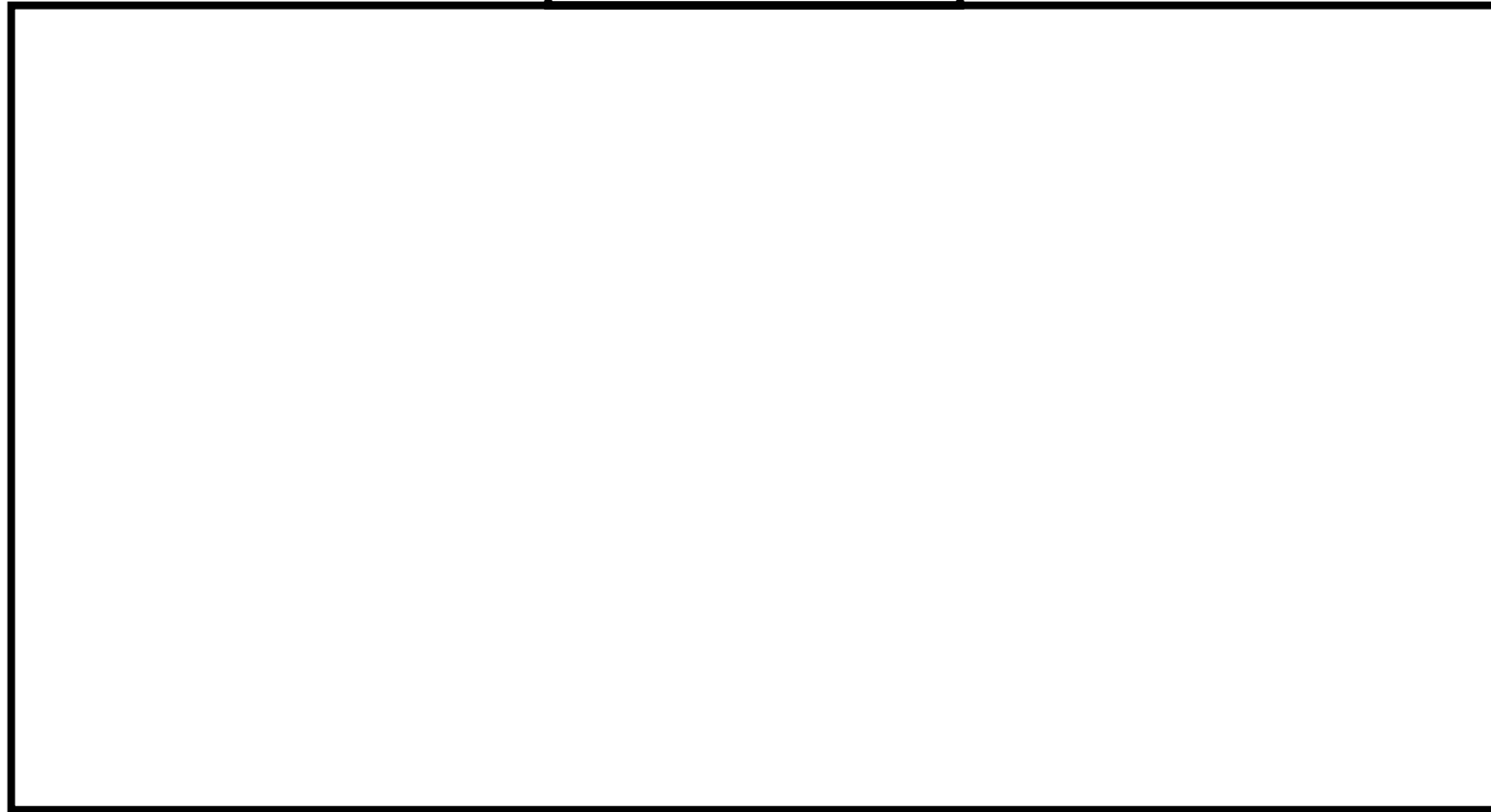
Nagyon durván. Én tisztában vagyok azzal, hogy milyen szerencsés lehetek, és mennyit köszönhetek a szüleimnek azért, hogy egyik országból a másikba hurcoltak. Az oktatás is teljesen más országoként, ezt is volt szerencsém megtapasztalni. Megtanultam magyarul, megtanultam angolul is. Mikor itt éltem Magyarországon, a gimnáziumban is már művészettel akartam foglalkozni. Viszont nem volt senki, aki azt mondta volna, hogy Adrian, csináld azt, amit szeretsz, így azt csináltam, ami praktikusnak tűnt. Közgazdász vagy informatikusi irányban gondolkoztam, de mivel kiköltöztünk Londonba, ott voltak rajzórák, így újra rátaláltam erre. Itthon az oktatásban más a szellemiség teljesen. A diákok megfélemlítik, hogy tanuljon a következő órára, hogy ha felel, akkor tudja az anyagot...

Mi volt a titkod, hogy felvettek a londoni iskolába?

Ezt a gimnáziumi tanáromnak köszönhetem. Londonban a gimnázium utolsó két évében kiválaszthatasz három vagy négy tantárgyat, amiből érettségizhetsz. Én hármat tudtam csak: az egyik volt a képző - és iparművészeti tantárgy, a másik a matek, a harmadik pedig a design and technology. Nagyon kevesen voltak az iskolában, akik felvették az artot mint tantárgyat. Egyszer elloptam az egyik terem kulcsát és lemásoltattam. Ellógtam a matek- és a designórákat, és ebben a teremben csináltam a munkákat, festettem és rajzoltam, egy év alatt egy hatalmas portfóliót tudtam összerakni, matekból amúgy közben meg is buktam. Mikor felvételiztem az egyetemre, a portfólióm sokkal nagyobb volt, mint másoknak, látták, hogy szorgalmas vagyok, közben csak másképp használtam ki az időt. Most is ugyanezt csinálom, a munkahelyemen rajzolok.

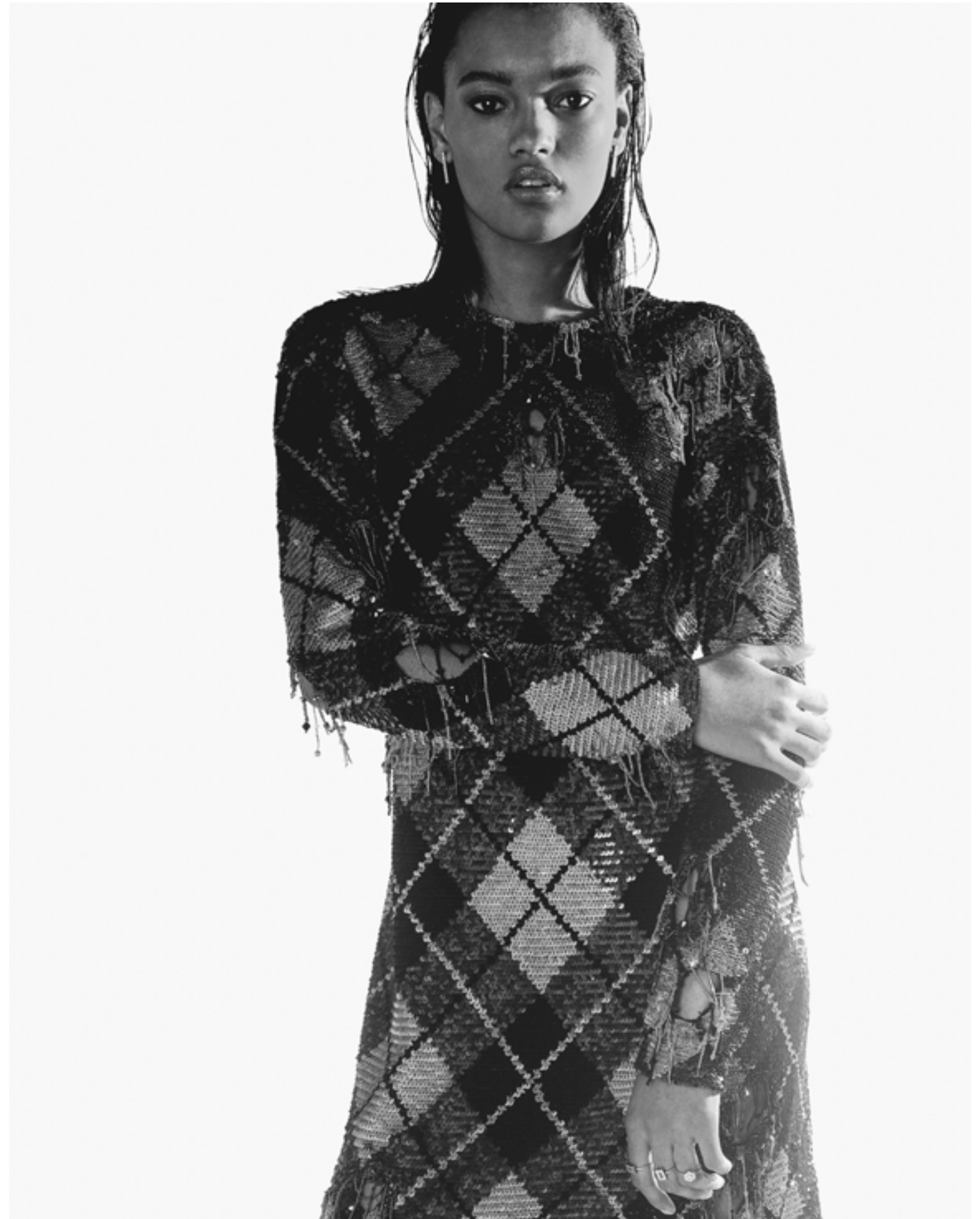
interview by ANNA KUDRON
&ESZTER BOLDOV
photos by DAVID BIRO

LAMEKA FOX
IMG MODELS NEW YORK

The Rise by Kristiina Wilson

Styling by Martin Waitt
Make up & Hair by Jessi Butterfield
@ Exclusive Artists management
using Make Up Forever
& Kevin Murphy Hair Products
Models Eliza @Fusion,
Alexis, Lameka & Cayley @ IMG
Samantha & Emma
@ The Society Management

dress ASHISH
rings RACHEL RYEN
earrings MODEL'S OWN

ELIZA HARTMANN
FUSION MODELS NEW YORK

1. How were you discovered?

I suppose you could say my aunt scouted me. She has been living in Manhattan for 8 years and when I graduated with a free semester she suggested I move to New York and give it a try. Through one of her friends I ended up at an open call at Fusion, and let them guide me since.

2. What was your first impression of the fashion industry?

Before I started I really didn't pay much attention to the industry at all and honestly had no idea what I was getting into. The week after I signed fashion week in New York was picking up so my first impression was probably that everything happens last minute and there is a lot more involved than I had anticipated.

3. What was your best experience?

Once I had two shows a week apart, both in Tokyo. In between, my friend and I had the week to explore Tokyo and some nearby destinations as well. After various jobs and castings and flights, it was one of those times where I paused and thought "Woah, how did I get here?"

4. What motivates you?

Knowing that what I'm doing now is bringing me to many places I may have never seen otherwise, and introducing me to people and cultures from all over. Also, knowing that my family and friends at home are enjoying the ride as well through long Minnesota winters. It's new to all of us.

vest JOHN VARVATOS ring ONA CHAN
bracelets Margaret Elizabeth python cuff BAR III
spike cuff STYLIST'S OWN

SAMANTHA BONDURANT
THE SOCIETY MANAGEMENT NEW YORK

1. How were you discovered?

I was discovered at Llyod Center which is one of Portland's malls, I was just walking around and shopping with some friends when I was approached and asked if I had ever considered modeling. At that time I had never even thought about it!

2. What was your first impression of the fashion industry?

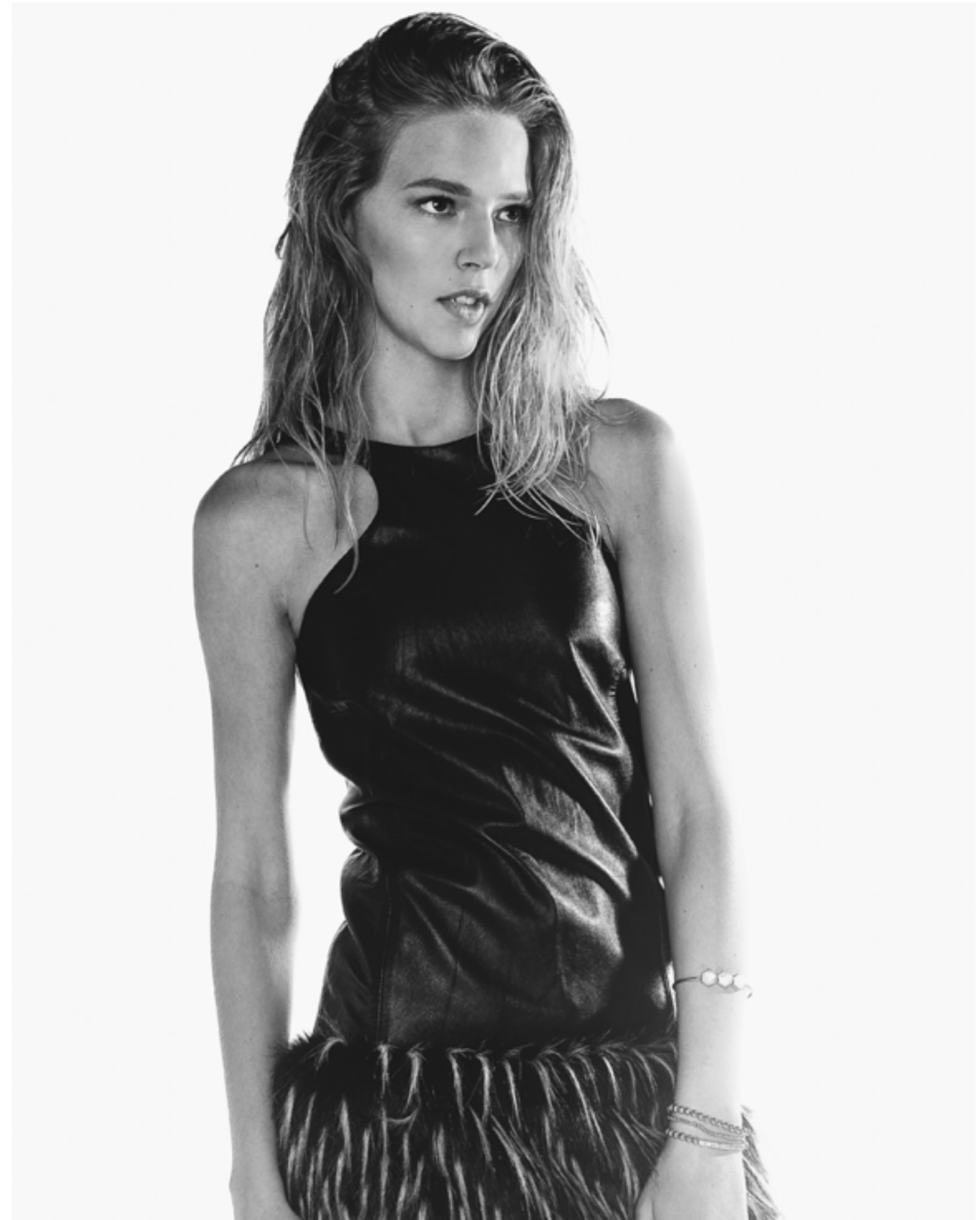
My first impression of the fashion industry was that it was crazy, but a good and different kind of crazy than anything I had ever experienced anything like that before.

3. What was your best experience?

My best experience so far is a really hard one to answer because I have had so many, but I would have to say getting to meet all of the wonderful people in this fashion world and being able to just do this as my career has been the best.

4. What motivates you?

At the end of the day what motivates me is my competitiveness. I want to make a name for myself and you have to be willing to put in the work in this industry because it's highly competitive and you really get out what you put into it.

EMMA GENIER
THE SOCIETY MANAGEMENT NEW YORK

1. How were you discovered?

I was discovered by my mother agent, Chantale Nadeau, when I was 14. She saw some of my photos on Facebook and then contacted me to know if I was interested in being a model! Why not?

2. What was your first impression of the fashion industry?

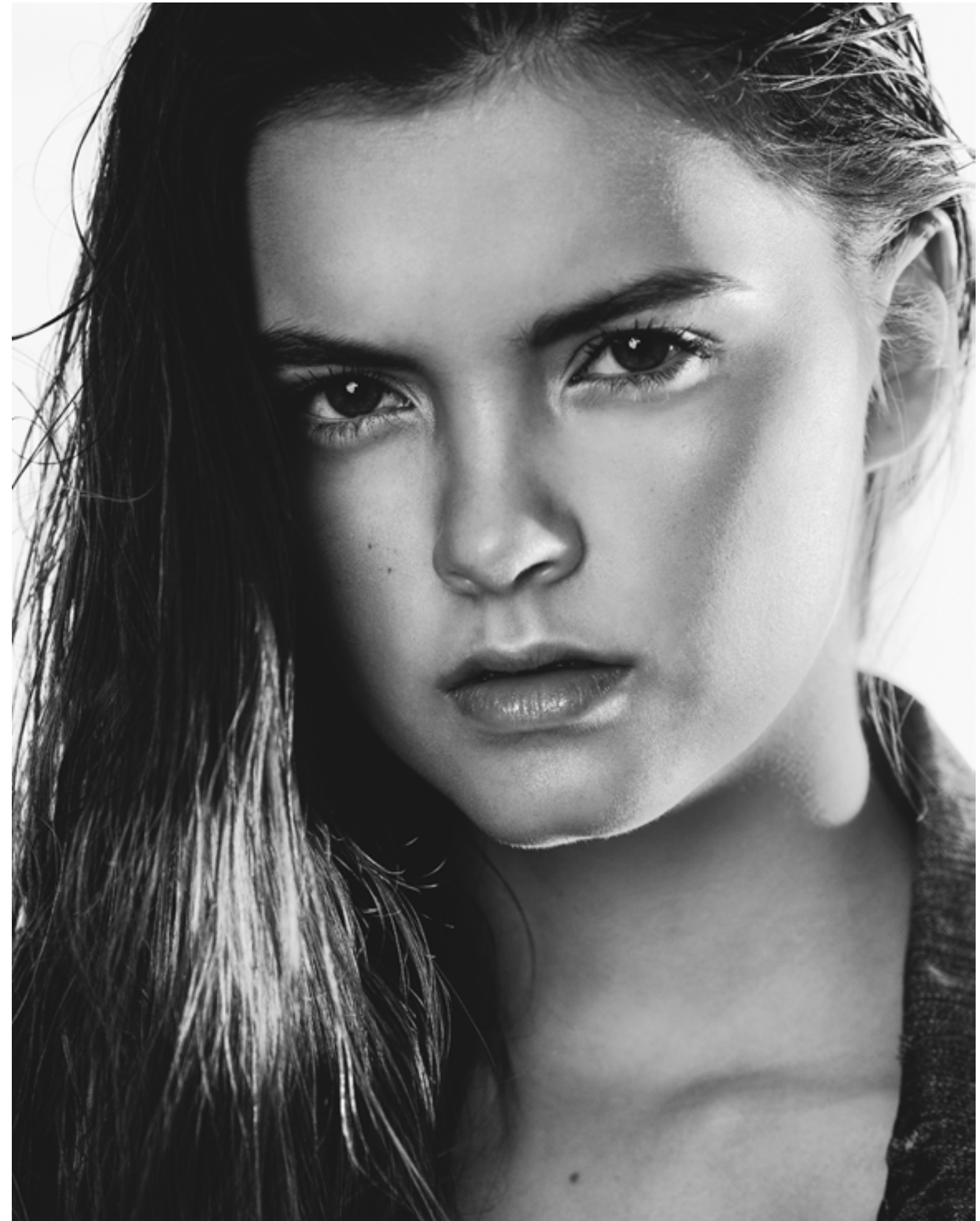
I think the fashion industry is very exciting! It's not as bad as I thought it would be because so many people have a prejudice about the modeling industry. On the other side, I really enjoy and love every experience it has given me.

3. What was your best experience?

My best experience so far was having the privilege to walk for Chanel twice. I first did the fall winter 2015 show in Paris where I was one of the "boys" walking in "La Brasserie Gabrielle". As usual, it was very original and so fun. It gave me goose bumps, I couldn't believe it! I walked once again for Chanel in July 2015 during Haute Couture Fashion Week. The clothes are so precious and it's a huge honor to wear them.

4. What motivates you?

What motivates me is the fact that I'm living an incredible experience in a lifetime and I want to enjoy every second of it. I get to travel all around the world and I have friends from so many different countries. Not every 17 year-old girl has this opportunity. I always do my best to succeed.

ALEXIS PRIMOUS
IMG MODELS NEW YORK

1. How were you discovered?

I was discovered via Instagram (via @weloveyourgenes @imgmodels @wmag) What a time to be alive!

2. What was your first impression of the fashion industry?

First impression of the fashion industry was that there was a lot to learn, but ultimately felt as if this is where I belong!

3. What was your best experience?

All of my experiences whilst winning the competition have been my very best to date!

4. What motivates you?

Knowing how far I've come and knowing how far I still have to go to get where I want to be within the industry motivates me.

CAYLEY KING
IMG MODELS NEW YORK

1. How were you discovered?

My dad sent pictures online to Ford and I went to Chicago to meet them. That was 3 years ago.

2. What was your first impression of the fashion industry?

It was very intense but I loved it.

3. What was your best experience?

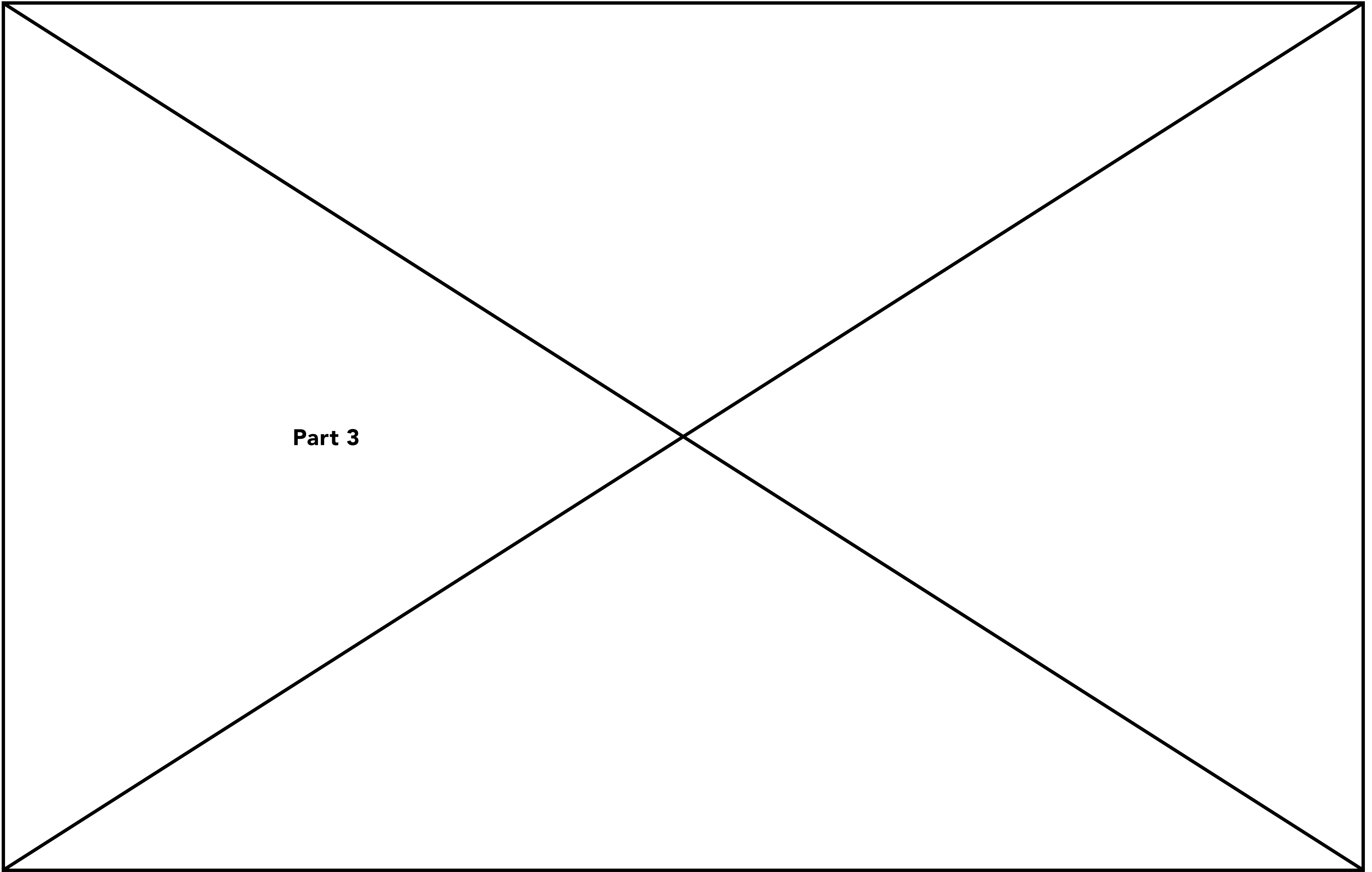
Meeting one of my best friends on a photo shoot he was a photographer for and he ended up being from my town!

4. What motivates you?

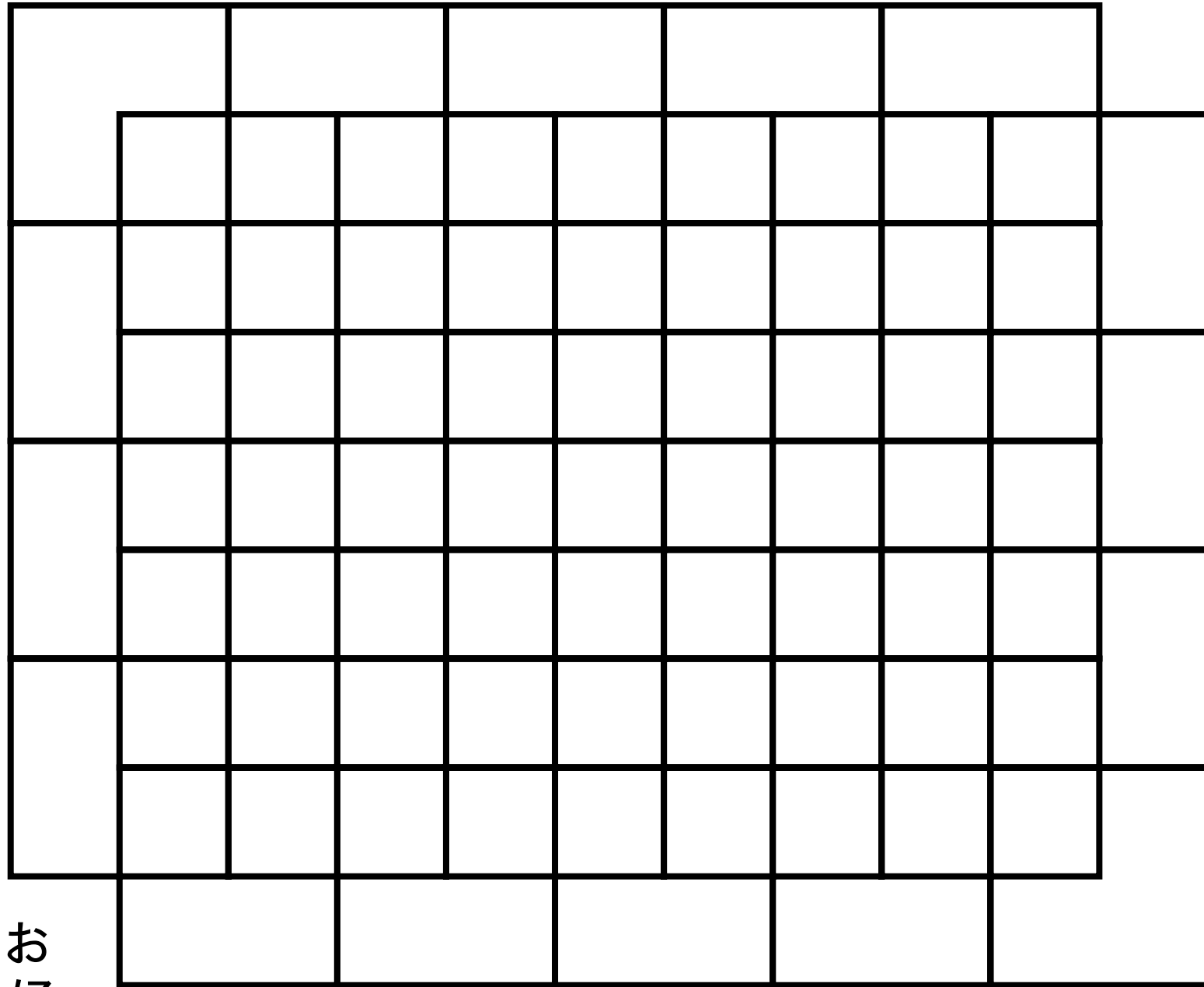
My family and friends motivate me to be the best I can be not only as a model but as a person.

top AMERICAN APPAREL necklace & bracelet RACHEL RYEN
spiked cuff STYLIST'S OWN studded cuff JOHN VARVATOS

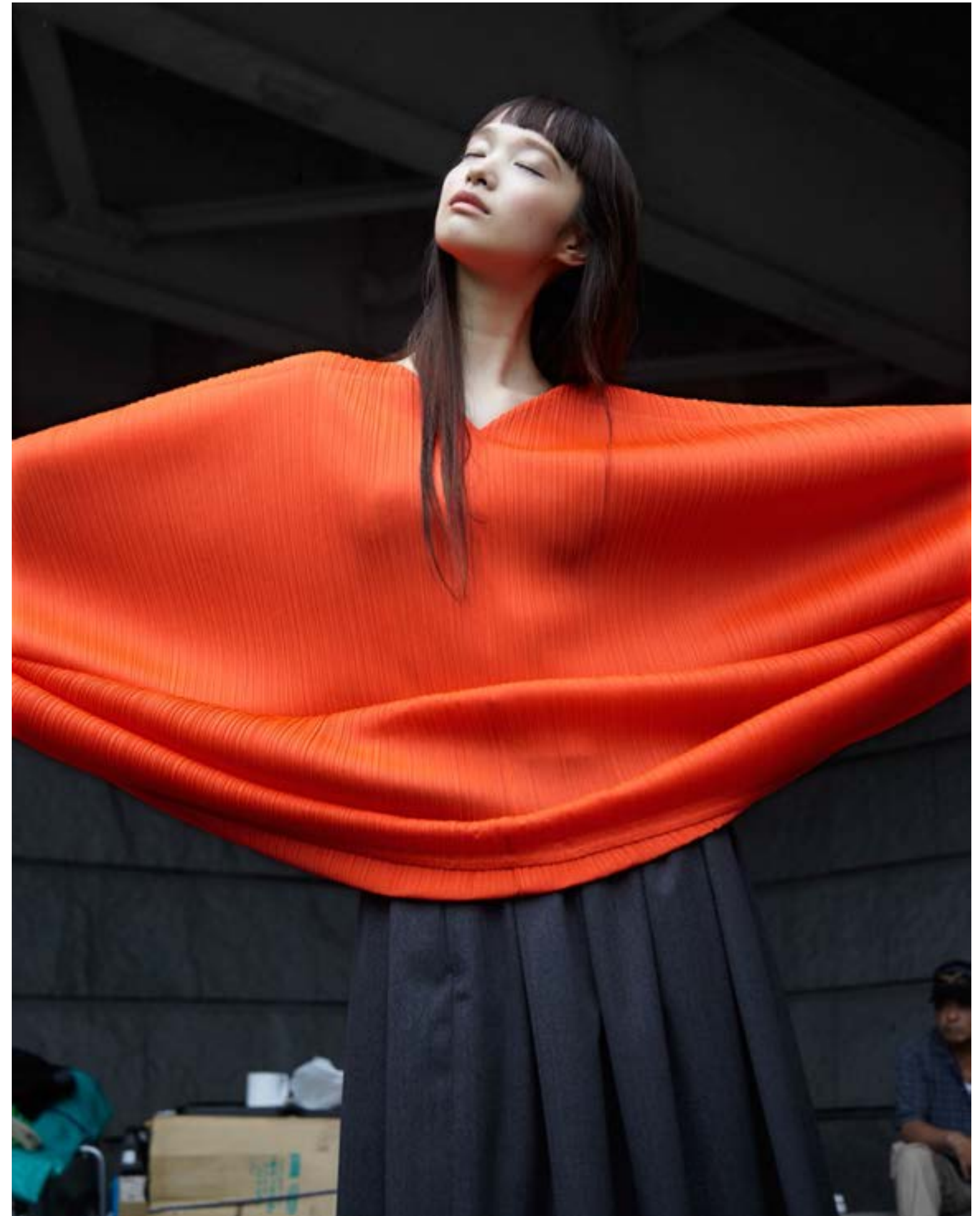
Part 3

お
好
み
焼
き

by Orsolya Luca

Styling Daisuke Ishii
Hair & Make up Midori Arai
Model Yuka Mannami
@ Donna Models Tokyo
Stylist Assistant
Matsumoto Bumpei

shirt CAULIFLOWER ISSEY MIYAKE
skirt ALLEGE shoes AMB

right
coat THREE BLIND MICE
knit THREE BLIND MICE pants UNUSED
hat BEAUTIFUL PEOPLE shoes AMB

tshirt GOWN&FOUNDATION
skirt UNDER COVER shoes UNDER COVER

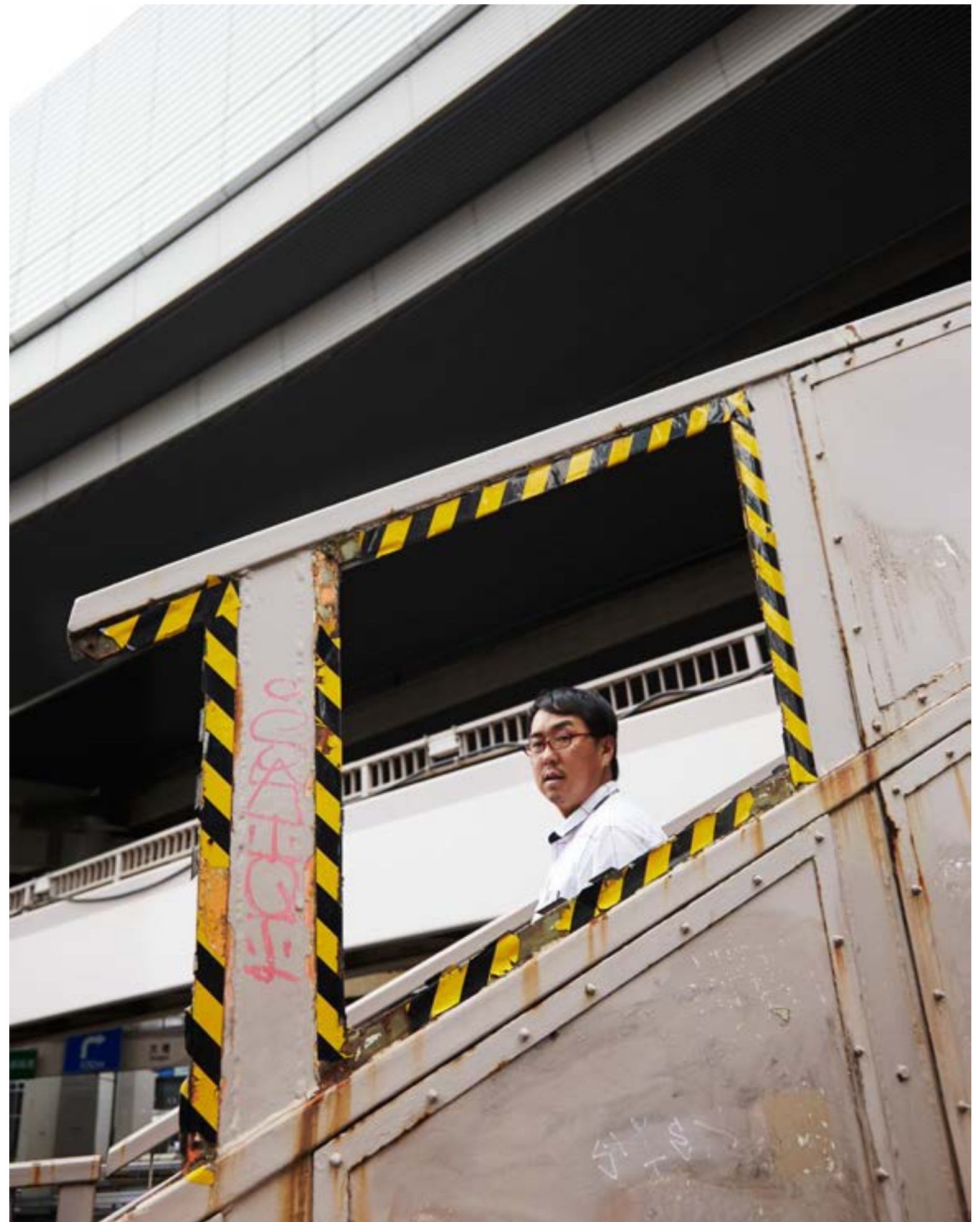

coat SASQUATCHFABRIX. tshirt GOWN&FOUNDATION
pants WHOWHAT cape WHOWHAT shoes AMB

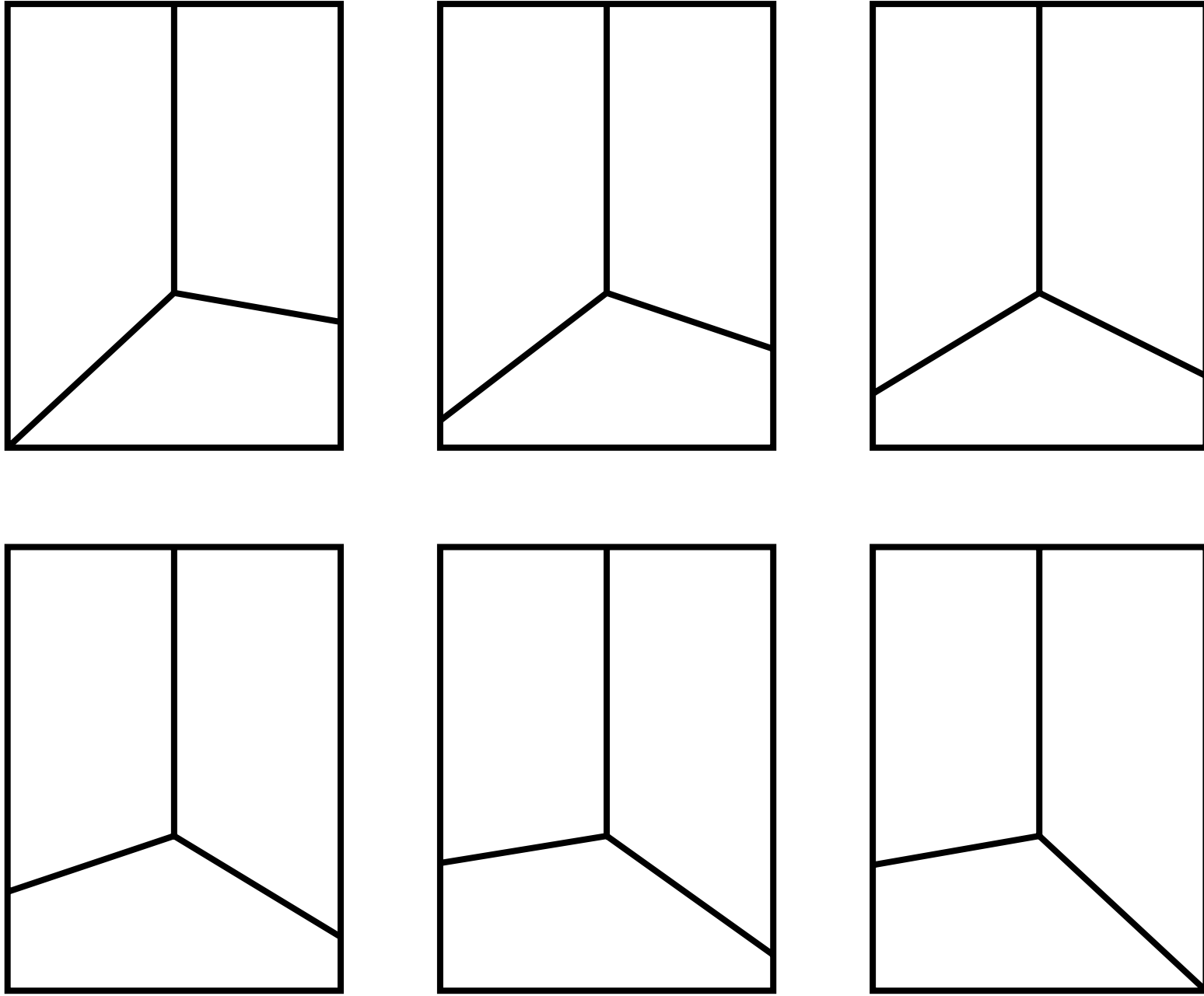

shirt CAULIFLOWER ISSEY MIYAKE
pants WHOWHAT

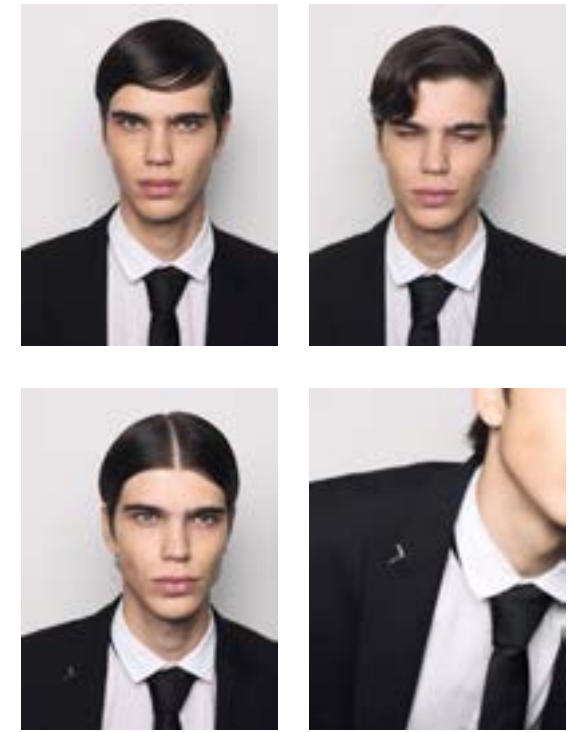

Some Time or Other by Balazs Mate

Styling Marton Miovac
Make up Timea Vozak
Hair Mark Karolyi @ Cult
Model Sam Steele @ Elite Barcelona
Photo Assistants Sara Szatmari
& Adam Foldi
Stylist Assistants Blanka Haraszti
& Veronika Molnar
Make up Assistant Bea Milak

suit DSQUARED shirt and tie HUGO BOSS
jeans DIESEL VINTAGE shoes NIKE

shirt USE UNUSED
pants COS

knitted sweater KELE CLOTHING
shirt MASSIMO DUTTI
pants HUGO BOSS shoes NIKE

t-shirt BALENCIAGA
shirt COS

suit SANDOR LAKATOS MENSWEAR
shirt GUCCI shoes HUGO BOSS

suit DSQUARED
t-shirt BALENCIAGA
shirt and tie HUGO BOSS

shirt COS
tie, belt & suspenders
MASSIMO DUTTI
pants STYLIST'S OWN

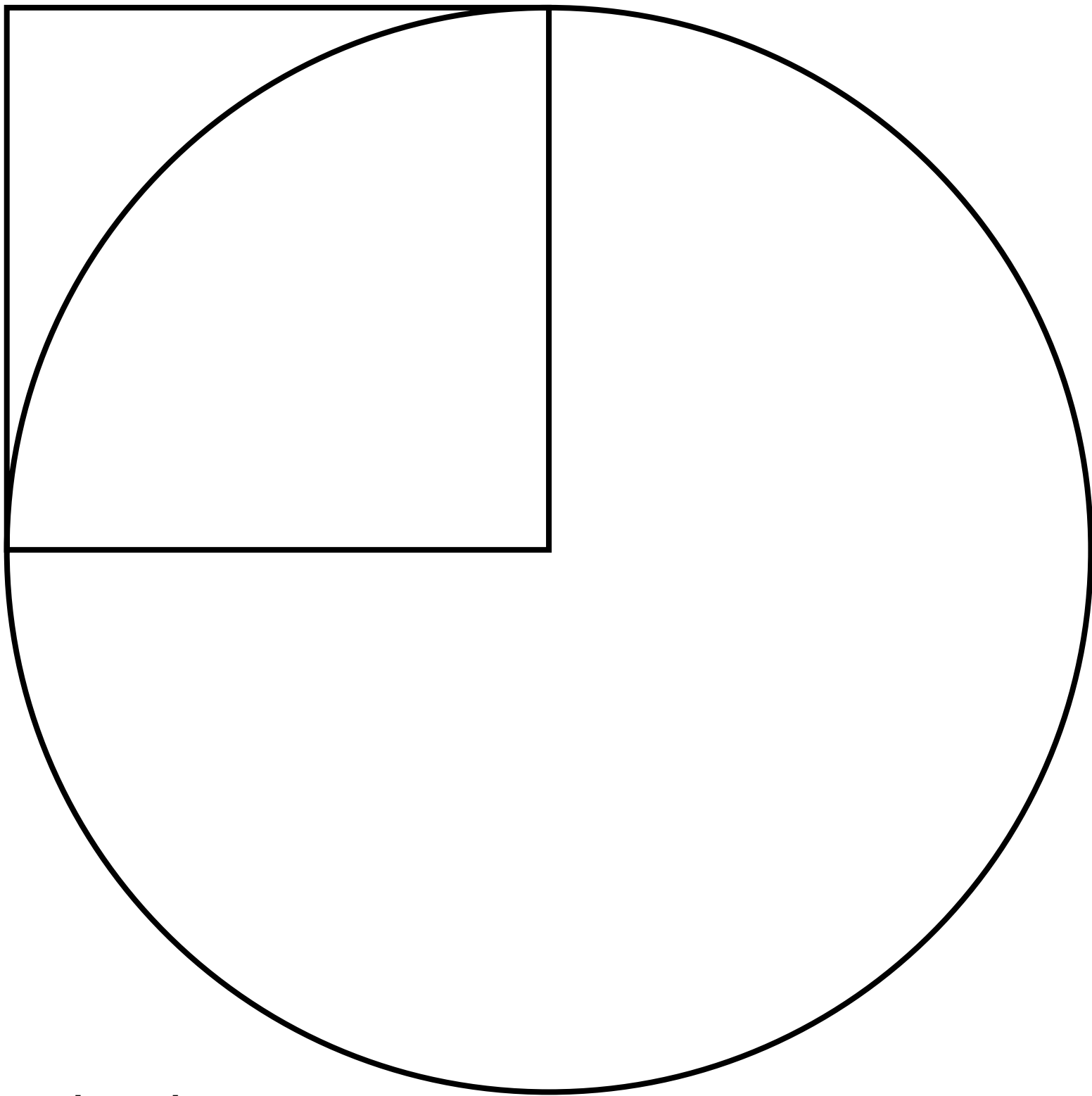

sweater & shirt MASSIMO DUTTI
pants STYLIST'S OWN

sweater ALEXANDER WANG
shirt and pants COS
shoes NIKE

thanks to
HEAVEN BUDAPEST
& BPSHOP

Twirly Burley
by Nicolas Kantor

Model Jessica Burley
Art Director Jessie Lily Adams
Stylist Kristina Golightly
Hair Adam Szabo
Make up Kristina Ralph using MAC
Photo Assistant Tyron David
Styling Assistant Sabine Hutchinson

sock STYLIST'S OWN
ballet pointe shoe FREED OF LONDON

stripe top LA PERLA top worn underneath STYLIST'S OWN
pink skirt SIMONE ROCHA diamond necklace DAVIDMORRIS ballet shoes FREED OF LONDON

grey tulle dress MOLLY GODDARD

dress and headband SIMONE ROCHA earrings DIOR

dress D2SQUARED
headband SIMONE ROCHA
earring DIOR

skirt DIOR

dress JUST CAVALLI
earrings DAVID MORRIS

dress D2SQUARED
headband SIMONE ROCHA
ballet shoe FREED OF LONDON
earring DIOR

top MARY KATRANTZOU black tulle ballet skirt LEO
ballet shoe FREED OF LONDON

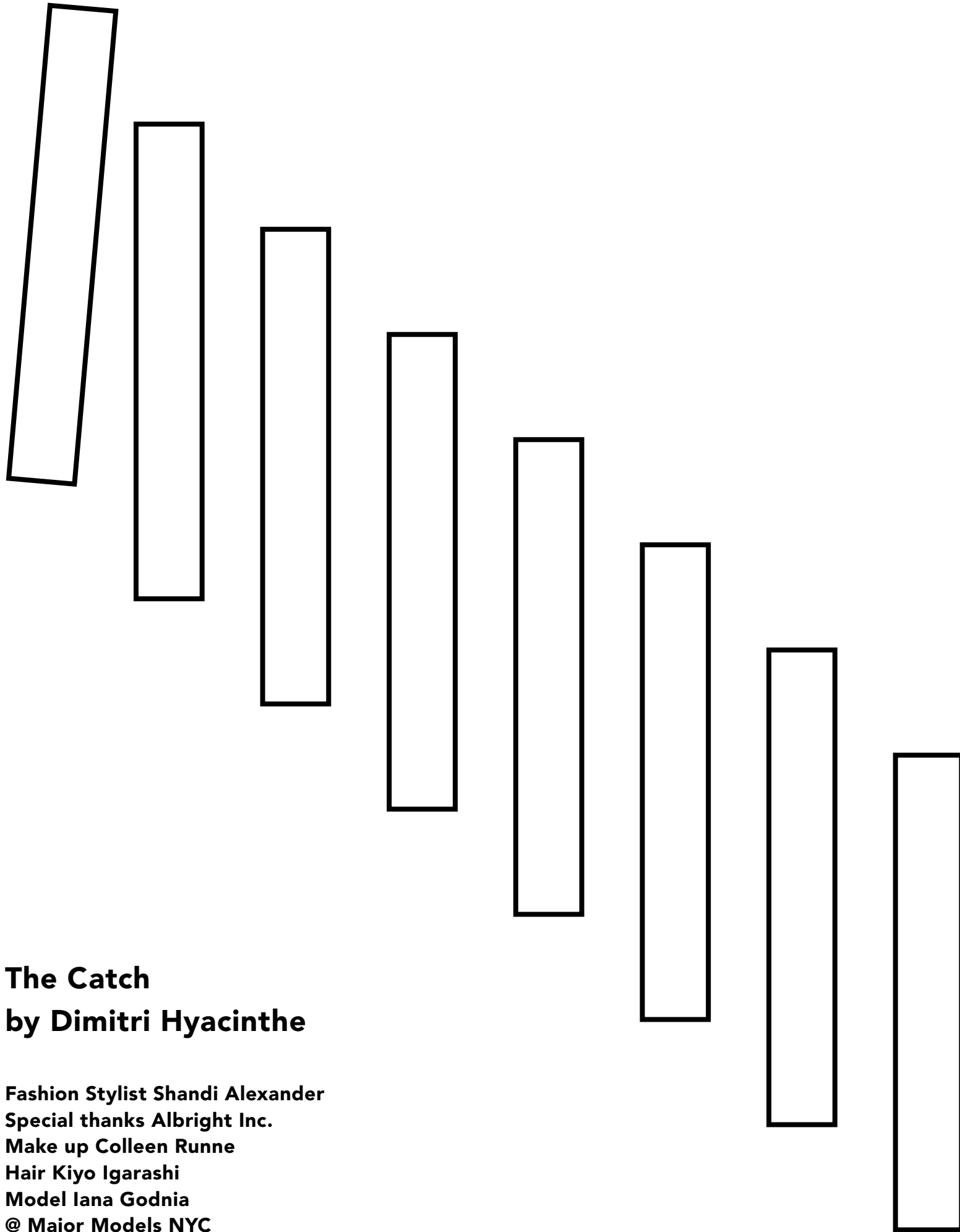

dress MARCO DE VINCENZO
earring DIOR

dress STELLA MCCARTNEY earrings DAVID MORRIS
underwear AGENT PROVOCATEUR ballet shoe FREED OF LONDON

The Catch
by Dimitri Hyacinthe

Fashion Stylist Shandi Alexander
Special thanks Albright Inc.
Make up Colleen Runne
Hair Kiyo Igarashi
Model Iana Godnia
@ Major Models NYC

dress ALBERTA FERRETI raincoat WANDA NYLON
rings REDWOLF PDX & AOKO SU sneakers ADIDAS

dress PINK PACO RABANNE
rings REDWOLF PDX & AOKO SU

dress EMANUEL UNGARO
rings REDWOLF PDX
& AOKO SU shoes NIKE

dress IRIS VAN HERPEN
rings REDWOLF PDX & AOKO SU
sneakers ADIDAS

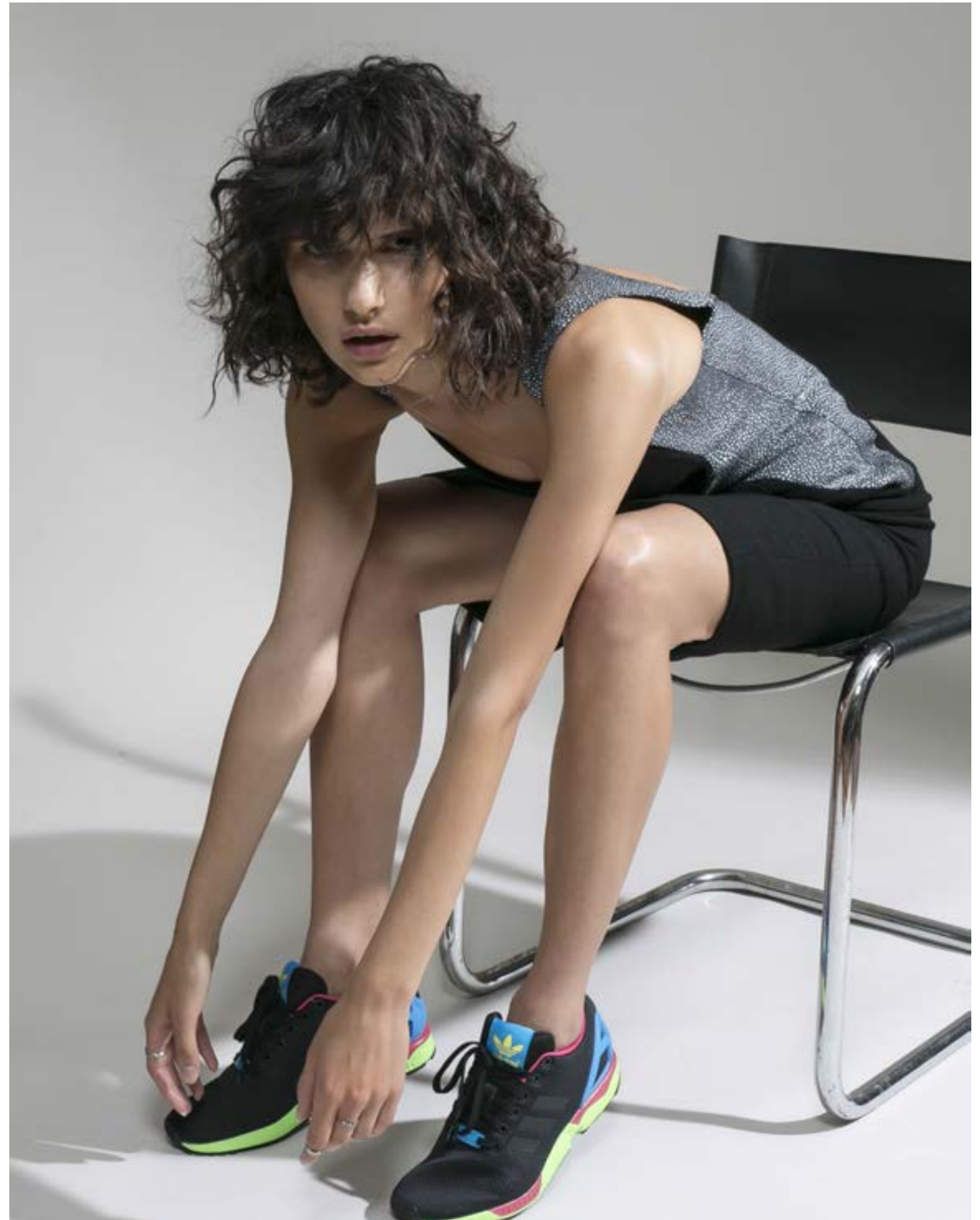
grey dress VICTORIA BECKHAM
plastic top FANNIE SCHIAVONI
rings REDWOLF PDX & AOKO SU shoes Adidas

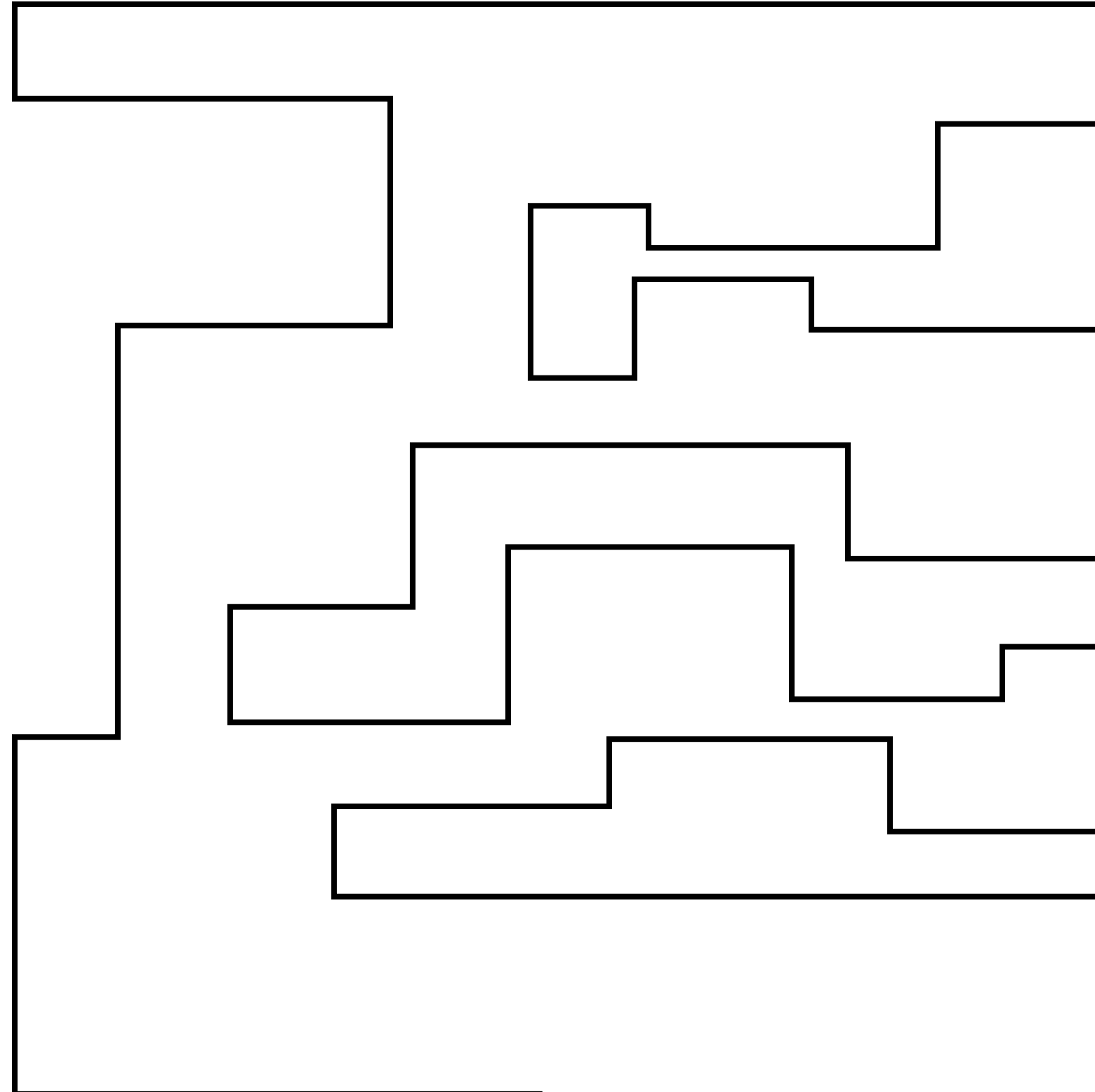
dress TOM FORD
rings REDWOLF PDX & AOKO SU
sneakers NIKE

dress ALBERTA FERRETI raincoat WANDA NYLON
rings REDWOLF PDX & AOKO SU sneakers ADIDAS

dress CUSHNIE ET OCHS
rings REDWOLF PDX & AOKO SU sneakers ADIDAS

Moving On by Balint Barna

Styling Dora Konsanszky
Make up Kata Kertesz using Bobbi Brown
Hair Zoltan Toth
Model Niki Hajdu @ Attractive
Photo Assistant Adam Foldi @ Flashback
Location Flashback Studio

jacket USE UNUSED
knitted dress USE UNUSED
boots ACNE

turtle-neck KONSANSZKY
jacket USE UNUSED
collar blazer AERON

dandy jacket USE UNUSED
blazer AERON

left
wool coat, trousers
& blazer KONSANSZKY
boots DIESEL

right
top AERON
coat & culottes THE FOUR
bracelet HELGA KOVACS

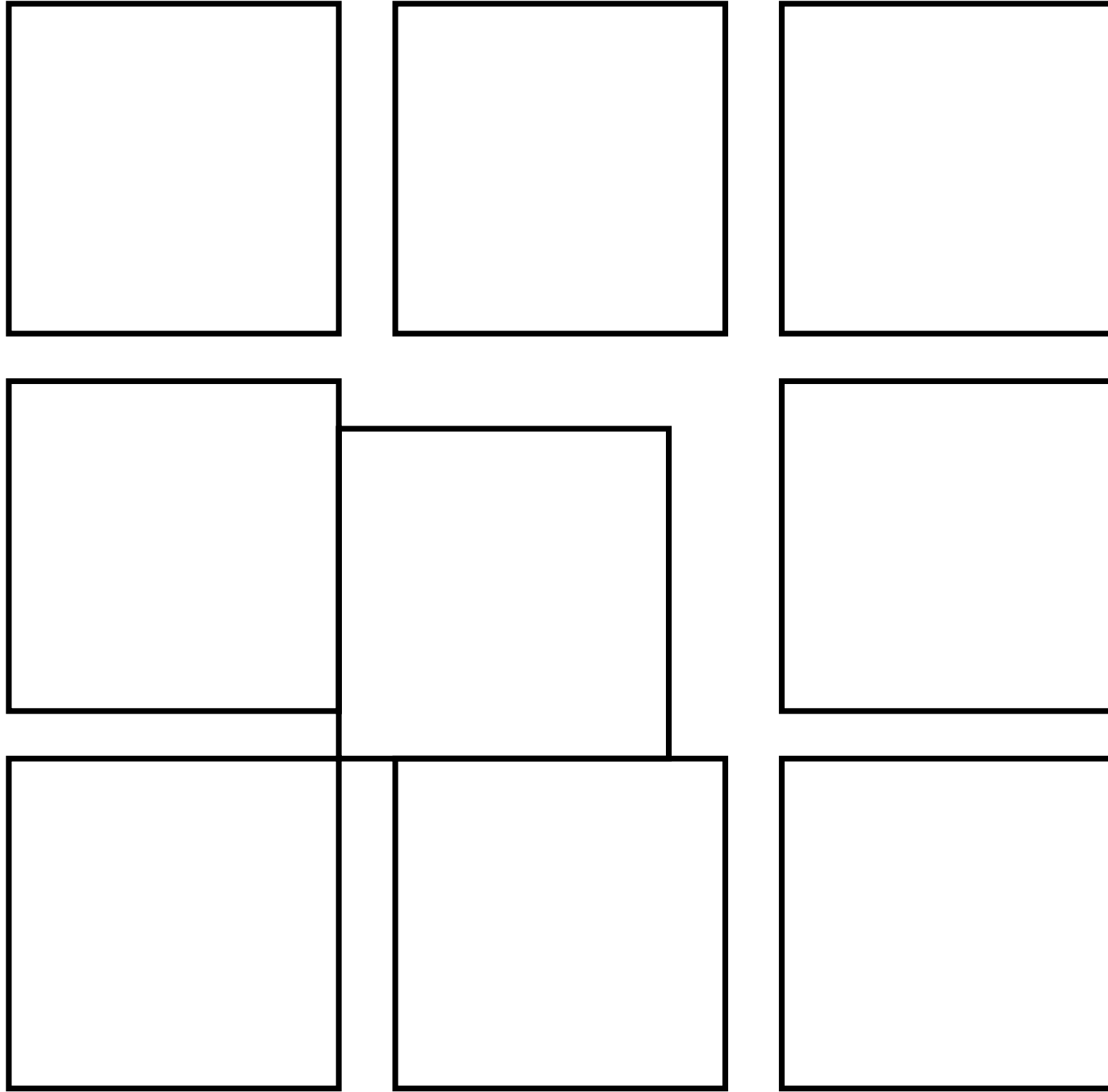

left
knitted sweater AERON
tomboy coat KONSANSZKY
check coat USE UNUSED

right
collared jacket AERON
coat THEFOUR
scarf KONSANSZKY

Ready?
by Gyorgy Karolyi

Styling Aniko Molnar
Hair Gergo Svegél
Make up Laura Tegely
Model Aliz @ Face Model Management

...opening soon...
www.facebook.com/epicburgerbp

Schwarzkopf |
Professzionális hajápolás Önnek.

AZ AMBÍCIÓM:
KIEMELKEDŐ
AZ ELVÁRÁSOM:
MAXIMÁLIS
A HAJÁPOLÓM:
KIVÁLÓ

OMEGA REPAIR

- Helyreállítja a sérült haj szerkezetét az erősebb hajért & hajvégek töredezésének megelőzéséért
- Az élettel teli, egészségesen szép és természetesen fénylő hajért

+ Gyöngy kivonattal
KERATINNAL
PANTENOLLAL
PROTEINNEL

DEVELOPED WITH
**CLAUDIA
SCHIFFER**
essence-ultime.hu

LAZAR'S
The Art of Hair

LAZAR'S

HAJ | SMINK | MŰKÖRÖM | MANIKŰR | PEDIKŰR
LAZAR'S SALON Budapest VI. Pálffy E. u. 8. +36203488481
facebook.com/lazarshair info@lazarshu

L'

RETRO
RETRO

RETRO JEANS

RETRO
YOUTH

RETRO

FACEBOOK
www.facebook.com/PhilosophyMagazine

INSTAGRAM
[@philosophymag](https://www.instagram.com/philosophymag) #philosophymag

